

# Engelommens

1. Juni 1902.  
No. 11. 13. Aarg.



## INDHOLD

	Side		Side
Soalernes Tilbagekomst fra Eydén (Billede)	249	Den unge Gut og Lafayette	262
Paa Flugt for Gud. (Af Jensen-Maar)	250	En Del af Eyen St. Pierre paa Den	
Bær snar til Forsoning	250	Martinique (Billede)	262
Vli en Bror. (Af Past. A. Sangland)	251	Typiske indspøjte Kvinder paa Den	
Da Lincoln og Beecher bad sammen		Martinique (Billede)	263
(Bed Pastor D. P.)	252	Savnen i Kingstown paa Den St. Vincent	
De to Brødre	253	(Billede)	265
Kveld (Digt af E. Vli)	257	En Forstrækkelse	267
Den norske Indvandring til Amerika		Din Bolig (Musik)	268
(Af Rasmus B. Anderson)	258	Prudence Winterburn.	
Naar Missionærerne kommer til Eyén		(By Sarah Deudney)	271
(Af G. S. Eddy)	260	Book Review	275
De vilde saa Manuscriptet	261		

H. HANSEN  
 Minneapolis.

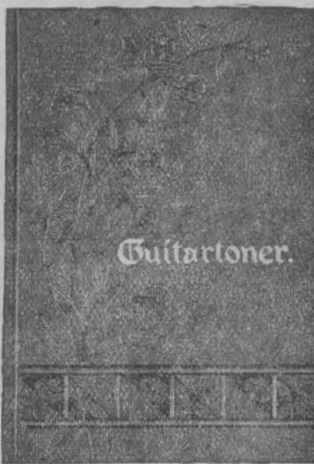
# S. P. EGGAN, Photographer.

251-253 Cedar Avenue,  
Tel. M. 2709-J-5. Minneapolis, Minn.

## Guitartoner.

En liden Samling af aandelige Sange med  
Musik for en Stemme og med  
Guitarakkompagnement,

samlet af H. Langeland.



Størrelse 4 1/4 x 6 1/2 Tommer.



Denne lille Sangbog, der i en kort  
Tid er udkommet i flere Oplag, har  
vundet fortjent Velvilje, og hvor den  
er bleven kendt, er den ogsaa bleven  
kjer. Bogen er udmærket valgt  
indbundet, og Udtyret er i det hele  
taget særdeles smagfuldt.

Sendes porto-  
frit for . . . **35 Cents.**

"Ungdommens Ven",  
283 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

Victoria, Fortælling af Bast. Charles Sheldon,  
3 vakkert Omslag 25c. 3 godt Bind 35c.  
Ungdommens Ven, 237 Cedar Ave., Minneapolis.

Frit Land i nordre  
Minnesota i Nærheden  
af ny Jernbane.

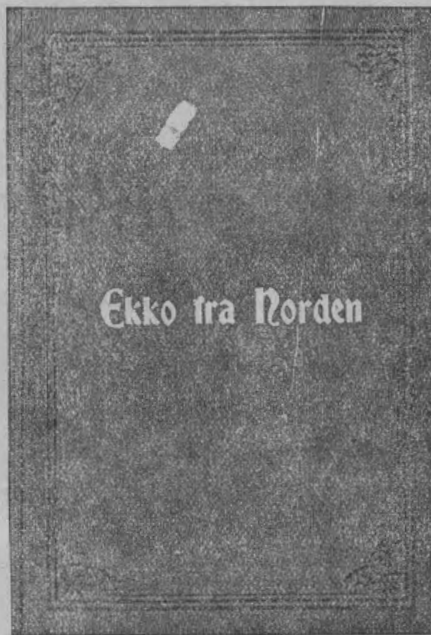
# Ekko fra Norden

Der har ofte været anset over, og det med Rette, at vi i vor Sanglitteratur ikke har havt nogen Sangbog med Fædrelands- og Stemningsfange for blandet Kor. For delvis at afhjælpe denne Mangel har vi ogsaa medtaget i "Frydetoner" endel National- og Stemningsfange; men dette kunde selvfølgelig ikke blive noget helt, da "Frydetoner" jo er mere beregnet paa at være en Sangbog for Kirkekor. Nu har vi i "Ekko fra Norden" faaet en Sangbog for blandet Kor, der i enhver Henseende vil møde alle rimelige Krav og fylde en tom Plads i norske Sangbøgers Række her tilands.

Bogen er udkommet paa vort Forlag under Rev. B. D. Haugans kyndige Ledelse. Den er et vireteligt Ekko fra Norden idet den indeholder norske, svenske, danske, fiske og islaudske Nationalfange.

Først begynder den med "Sangen" — "Syng kun i din Ungdoms Baar" — ligesom en Indtrodution og en Opmuntring til at lade vort Hjertes dybeste Længsler tolkes i Sang, under Bevidstheden om, at engang vil vore Ungdomstid, naar de "graanende Dage" kommer, tone os glad imøde.

Saa lyder et vældigt Ekko fra Norges Fjælde: "Ja, vi elsker dette Landet"; saa bruser "Vårt land, vårt land, vårt fosterland!" kraftig frem fra Sveriges dybe Stove. Saa hører man Tonerne af Danmarks Fædrelandsfange: "Der er et yndigt Land," ligesom arbejdende sig frem over Stagerats opvorte Bunde paa en stormfuld Dag. Saa kommer Ekko fra Island: "Yderst mod Norden lyser en Ø", som et Længselskvad fra vore Frænder bag islagte Mure. Saa følger "Suomis Sång" (Finland), fra de tusen Sjærs Land. Endelig atter et Ekko fra Norge og saa samles alt i Fælleskloet: "Norden" — "Norden er et Østlenag". Derefter Afbejling med Stemningsfange og Nationalfange, 45 i Tallet.



Størrelse 6 1/4 x 9 Tommer.

Bogen er hent og godt ud-  
fattet med et særdeles smag-  
fuldt Bind og koster . . . **75 Cents**

### Indhold:

Aftenfange	Fr. Abt.
Aftensfange	H. Wetterling
Brudejorden	H. Kjerulf
Dansk Fædrelandsfange	H. E. Krøyer
Førgått mig ej	J. A. Aftling
Freemad, det er Livens Bøsen	D. Krug
Fanmarch	Gunnar Wennerberg
God nat	U. E. Warschner
Hederosen	H. Werner
Hvad jeg elsker	Foltemelodi
Island	Norsk Foltemelodi
I Stoven	F. Wendeljohn-Warholdd
Ja, vi elsker dette Landet	R. Nordraaf
Klara stjerna	H. Wetterling
Kalkbacks-sång	G****
Min Ungdoms Sang	Fr. Schubert
Minnets Væger	Norsk Foltemelodi
Mangen Ungling	G. Wennerberg
Norge, Norge!	Johan Selmer
Norden	J. O. Stunz
Naturen och hjertat	D. Lindblad
Nøtten	H. Kjerulf
Norges Fjælde	H. Kjerulf
Norge	Karl Benjensen
Rosen i nordanskog	C. H. Fischer
Sangen	F. Selcher
Suomis Sång	F. Bacius
Studentersang	R. A. Urnken
Sang paa Vandet	H. Kjerulf
Sangermarch	B. E. Weder
Sangeraffeb	Fr. Abt.
Sof i rol	B. Møhring
Saa tar vi et dygtigt Dag	B. H. Behrli
Serenad	H. Wetterling
Stille nu	Edv. Grieg
Solbidsning	Edv. Grieg
Skjønna maj	H. Kjerulf
Sommerfongen	Sjoberberg
Studentsang	Gans Mo
Vårt land	G****
Ved Rattens Komme	F. Bacius
Vinterdage	Leo Grill
Ved Solnedgang	H. G. Gade
Vårmlands-visan	Rigo Samne
Berg dit Land	Svensk Foltemelodi
	Dskar Borg

## Ungdommens Ven,

283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

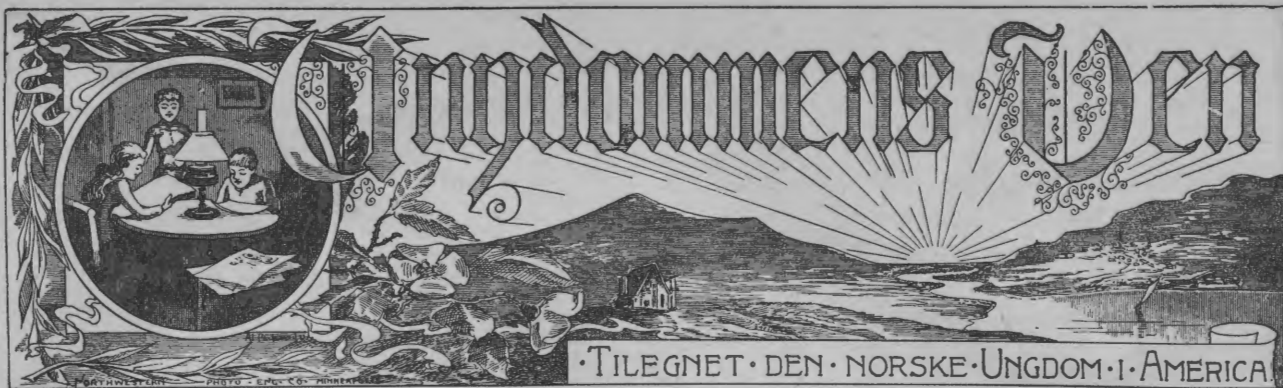
The Duluth, Virginia & Rainy Lake Railway har netop udstedt en Trust Deed til Minnesota Loan & Trust Co. i Minneapolis for \$2,000,000, der skal benyttes til Jernbanebygning. Jernbanen begynder i Virginia, Minn., og gaar nordover mod Koochiching. 15 Mil af Stinner er lagt. Det er i denne Egn, hvor

### N. W. HOMESTEAD LOCATING CO.

Opbygger, anslaar Verdien af og anbiser Dem frit Regjeringsland for Homestead-Entru, eller Regjerings-Lommerland, som kan lyses, uden Hensyn til Verdi, for \$2.50 Acre.

Deltag i vore Ekspedisio-er til halv Billetpris Mandag og Onsdag Aftener.

For nærmere Oplysninger besøg eller skriv til vort Hovedkontor, **N. W. Homestead Locating Co.,** 120 Temple Court, Minneapolis, Minn.



No. 11.

Minneapolis, Minn., 1ste Juni 1902.

13. Aarg.



Svalernes Tilbagekomst fra Syden.



## Paa Flugt for Gud.

(Af Jensen-Maar).

Der er Uro og Spænding i de vantros Sind. Sægende Længsler fylder den gudløse Aand. Den utilfredse Egen driver Syndens Slaver frem i en altid haabløs Kamp for at mættes.

Jeg passerer ofte paa min Vej med Livets Ord et Hjørne, hvor der ligger et Teater, hvor man opvartes med den simpleste Erotik og Humoristisk. Men o, hvilken Trængsel! Længe før Tiden samles en saakaldt „intelligent“ Ungdom for at nyde den Virak, som indaandes ved dette Rjødets Alter.

Det hvisses mig i Øret, at den drivende Kraft i disse Hjærter er de dyriske Lidenskabers Brand, men der er ogsaa noget, der siger mig, at det er de haabløse Manders Forsøg paa at sprede Dødsmærket i Sjælen. Forsøg paa at glemme — glemme Gud — glemme Evigheden — glemme Døden. — De siger det selv — det er Udspreddelse, de søger, siger de.

Der er en stærkere Gjæring iden aandelige Verden end nogenfinde før; gode og onde Magter kæmper om Sjæle. Folk er opstræmte som til Flugt; i Spændingens Uro haster de bort paa deres formentlige Glædes Stier, spredende de Indtryk, som Guds Aand søger at paatrykke Sjælen.

Der er Lyse, stille Stunder, da Guds Aand søger Indgang hos Menneffene. Der er Trængsels Tid, da den rastløse, higende Aand maa stanse, da man hvirvles ud fra 'de andre'. Der er Livsleiligheder, hvor man bringes Ansigt til Ansigt med Menneffer, som har deres Livsrod i Gud, „lever Kristus“; da maner Manden, Guds trofaste Aand, da kjendes ofte Kalbet, som enten maa forkastes eller annammes. Sællige Timer! I dem ligger en Afgjørelse for Evigheden.

Men hvem kan slippe ud af Trængslen, hvem kan kaste sig ud af Strømningen — mægtig, men Fæbne fuld af en vild, beruset, formaalsløs Skare gaar Verdensaanden sin seierlige Solgang mod Dødens Porte, uden Gud og uden Haab. Man ler og græder omkap, man lider og leger, man haaber og fortviler. Fremad i jaget Gæst er Løsnet. Man vil nyde, man vil glemme, man vil befries.

O, om jeg kunde mane denne Slegt til at være stille, blot en Stund! O, om jeg kunde gribe ind og stanse denne vilde Fart. Den er affindig i oprørt Bildskab, den haster mod en Afgrund og ser det ikke. Den flygter for en Ven, som den holder for en Fiende. Den drikker under Mængdens Jubel af Bøllystens Giftbæger. Jeg hører de affindiges Latter blande sig med de døendes Rallen. Spiitemt, i Bøllystens Veruselse svinger man Livsbanneret og raaber: „Fremad!“ Man vil forjage Rædslen og Døden, man vil glemme — Gud.

I mine Øren toner Manden fra Tarjus's Ord: „Deres Ende er Fordærbelse!“ Og den samme Bemod stjæler sig over mit Sind, som bragte ham til Taarer.

Gud er ikke din Fiende, du bedaarede Slegt. Du kan møde ham som en Ven 'udenfor Leiren'. Der vil han i Stilhed kvæge din omtumlede Aand og give dig Fred, som du forgjæves søgte paa Verdens vilde Baner.

## Vær snar til Forsoning.

Værer barmhjertige, ligesom ogsaa eders Fader er barmhjertig! Og dømmet ikke, saa skalle I ikke for dømmes. Luk. 6, 36. 37.

Hvor handler ikke Menneffene stift mod dette Jesu Bud? Hvor snare er vi ikke til at dømmet vor feilende Næste! Naar vi burde vise Barmhjertighed, slynger vi Domme over ham. Skulde Herren handle saaledes med os, var vi snart fortabte. Før du udtaler Dom over din Næste, tænk først efter, om der ikke findes en Bjælke i dit eget Øie, naar der bare er en liden Skjæven i din Brors. Tænk først efter, hvorledes du selv er! Læg Haanden paa dit eget Hjerte, og du skal finde, at derinde rører sig saadanne Bederstyggheder, at du mister al Dygt til at dømmet din Næste og i Stedet kaster du dig ned for din himmelske Fader med Anger og Blussel, idet du sukker: „Gud vær mig arme Synder naadig!“ Men om du skjuler dine sorte Tanker, Ord og Handlinger med den i Verdens Dine skinnende Egenretsfærdigheds Rjortel uden at spørge dig selv, om du har gjort det, du forder af din Næste, saa kan du noksaa frækt og freidigt udtale Dommen over ham. Men Herren, som ser og ransager alle Ting, ser ogsaa dette, og den endelige Dom udtales tilsidst af ham. Og da vil du finde, at det, hvormed du har skjult dig, bortfalder som Filler og du staar der nøgen og blottet uden den Klædning, hvori du alene kan komme i Bryllupsalen.

Forlader, saa skal eder forlades, siger Jesus.

Hvorofte hører vi ikke Menneffene siger: Jeg vil aldrig forlade ham; men i og med det samme vi siger noget saadant, dømmet vi os selv, thi dersom vi ikke vil forlade vore Medmenneffer, hvorledes kan vi da haabe, at Gud skal forlade os?

Af Naturen er vi ikke tilbøielige til at forlade dem, som har gjort os Uret. Men intet Menneffe har kunnet eller kan forbryde sig saa skrækkeligt mod os, som vi har syndet og forbrudt os mod Gud og endda slyder hans Hjerte over af inderlig Kjærlighed til os, saa at han gjør og har gjort al til vor Frelse. Han sparede ikke sin egen Søn, men hengav ham til Korsets bitre Død for vor Skyld. Beder vi ham derom, vil han give os sliig Kraft over vort onde Hjerte, at vi istedetfor at dømmet, skal forlade vor Næste.

Af os selv er vi Verdens Børn og saa fordærvede, at vi glædes over at se vor Uven lide for den Uret, han har gjort os. Saadan er vi af Naturen. Men Jesus siger: Belsign dem, som eder forbænder.

Dersom vi ikke eier dette af Gud gjenfødte Hjerte, som forlader og glemmer, er det kun ugjerne vi ser vor

Uben. Du er i Strid med din Nabo og du har sagt, at du aldrig vil tilgive ham, men du haaber dog at bli salig og faa Forlæbelse af Gud, og engang komme til Fredens Bolig i Himlen. Dette gjør ogsaa din Uben. Men merk! Til Himlen kommer intet urent, intet syndigt og bestemt, og i Fredens Bolig er ikke Ufred og Trætte, kun Fred. Himlen vil da ikke bli nogen Himmel for dig, om du der mod din Vilje skal se den Mand, som du her paa Jorden ikke kan taale for dine Dine.

Nei, enhver benaadet Synder er allerede her forsonlig mod sin feilende Næste; thi lader vi Solen gaa ned over vor Brede, saa kunde den for stedse gaa ned for os og Tid til Forsoning ikke mere gives. Da havde vi daarligt anvendt den Tid, som blev os givet, men som vi ikke tog Vare paa, skjønt den kanske var nok saa lang.

Giv os, o Gud, din Naade og Kraft at ei dømmen men forlade og glemme, saasom vi forvisse tror, at ogsaa vore Feil og Brøst er glemte og forladte i Jesu Død og Blod, og Dommen over os er blevet den benaadede Synders salige Dom, saa at vi i Haabet vente en evig Frelse og Fred hos vor Jesus.

### Bli en Bror.

Af Pastor N. Haugland.

Undrer mig paa, hvad der blir af dette Barn, tænker Mor stundom, naar hun holder Barnet sit paa Fanget eller naar hun ser det stille med Legetøjet borte paa Gulvet.

Undrer mig paa, hvad der skal bli af mig, tænker Barnet, naar det saa smaat begynder at nærme sig Ungdommen. Dette er ikke noget ubetydeligt Spørgsmaal for Mor, Far og Barn. Nei, det er et af de store Spørgsmaal. Og naar Sønnen eller Datteren er kommen derhen, at de skal vælge sig en Stilling i Livet, da er det godt, at Far, Mor og Sønnen eller Datteren forstaaer Betydningen af dette Spørgsmaal, og at de saa gaar til Herren med det og ber ham svare. Og Herren vil svare; thi han har bestemt os til noget i Verden, og der, hvor han vil have os, der er Plads for os.

Jeg vil nu pege paa en Gjerning, som efter min Mening er den herligste af alle — en Stilling i Livet, som er den største. Ind i denne Stilling og til denne Gjerning er ogsaa du bestemt og kaldet af Gud.

Hvilken Gjerning er da det? spørger du. Det er Bror-Gjerningen — det at være Bror og Søster.

Naar nogen skal vælge en Stilling i Livet, uddanne sig i et vist Fag, saa spørger man gjerne efter, om der er stor Konkurrence i det Fag, er der ikke det, saa er det lettere at faa Arbeide og i Regelen faar man bedre Løn. I Bror-Gjerningen er der saa altfor liden Konkurrence. Der er saa mange tomme Pladse. Vor himmelske Fader har i saa mange Aar aberteret efter unge Mænd og Kvinder er til at udføre Broder- og Søsterarbeide. Endnu

holder han paa og aberterer, endnu er der Rum for mange, mange flere.

Skal der nogen Uddannelse til for at kunne optage Bror- og Søstergjerningen i Verden? Dertil maa jeg svare ja. Der skal Uddannelse til, og jo bedre Uddannelse, jo bedre Bror. Hvor skal vi saa hen for at faa denne Uddannelse — til hvilken Skole skal vi rejse? Det hjælper ikke at faa Uddannelse i høiere Skoler og Universiteter, dog, vi skal indrømme, at ogsaa denne Uddannelse er nyttig i Bror-Gjerningen. Men det er ogsaa sandt, at mange, som har tilegnet sig rigelig med Rundskaber, slet ikke lægger meget Vind paa at være Bror.

Der er dog en Skole, i hvilken unge Mænd og unge Kvinder — ja gamle ogsaa — kan blive uddannet til at være Bror og Søster og du behøver ikke at rejse hverken i Øst eller Vest, Nord eller Syd. Du kan faa Undervisningen i Hjemmet. Den Helligaand er Læreren i denne Skole. Det er kun han, som kan lære os at elske, og deri, at lære at elske bestaar Bror-Uddannelsen. Desmere Kjærlighed, des bedre Bror. Vi har noget med os af Naturen, som gaar under Navn af Egoisme, denne maa knækkes. Vi maa ikke alene tænke paa os selv og leve for os selv, men tænke paa og leve ogsaa for andre.

Vi har før sagt, at Uddannelsen til Bror-Gjerningen bestaar i at lære at elske. Vi kan sige videre, at selve Bror-Gjerningen er Kjærlighed beviset i Handling.

Vi skulde aldrig behøve at fortælle Folk at vi elskede dem. Vort Forhold til dem skulde være saadant, at de følte og erfarede Kjærligheden; thi Kjærligheden er af den Besskaffenhed, at det gaar ikke an at lukke den ind eller holde den nede i Uvirksomhed. Enten maa den være i Virksomhed eller dø.

Din Far og Mor har kan haende aldrig fortalt dig, at de elskede dig saa og saa meget. Du er alligevel ikke i Tvil om, at de elsker dig sømt og varmt. Du har følt og fornemmet det: De har sørget for dig, givet dig Gaver, talt venlig til dig, da du var nedslagen og tørrede Taaen af dig, da du græd. I alt dette fornemmede du Kjærlighedens yndige Duftning. Og du har kanske aldrig sagt til din Far og Mor: Jeg elsker dig, Far, Mor af mit inderste Hjerte, eller lignende, men er du en Iydig Søn eller Datter, saa er ikke din Far eller Mor i Tvil om det; de ved du elsker dem. Din Villighed til at gaa Fars og Mors Grinde, gaa, skjønt du allerede var træet — din barnlige Besskedenhed, din Sympati med dem i deres Sorger, dine venlige Ord, dit hædrende Blik — i alt dette fornemmer de et Barns søde Kjærlighed.

Bror-Gjerningen bestaar altsaa i at lade vore Medmennesker fornemme den Sødhed og Besskugt, som uddaar ifra et Hjerte, der har lært at elske.

Vi har en Bror, som har efterladt os et Eksempel til Efterfølgelse. Denne Bror er vor Frelser. Han kom herved til Jorden for at udføre en Bror-Gjerning, og han udførte den vel. Han kunde derfor sige: Rigesom jeg har elsket eder, saa skulle og I elske hverandre.

Se vi paa vor Bror Jesus, saa merker vi, der var



ingen Person's Anseelse hos ham. Der var ikke nogen store og nogen smaa, nogen kostbare og nogen ringe og værdiløse. Alle var lige for ham. Farisæere og Toldere, Samaritaner og Hedninger, eiede hans Kjærlighed. Der, hvor der var Nød, var Jesus Bror — og det er han endnu. Heri maa du ligne Jesus. Der, hvor du finder Nød — aandelig eller legemlig — der maa du være Bror. Hvilken Stilling du forresten kommer til at indehabe i Verden, unge Ven, glem ikke at være Bror eller Søster. Lad ikke Livets Trævelhed eller Tanken paa at samle for dig selv dræbe Bror-kjærlighedens Gnist i Hjertet. Vær ikke lig Presten og Leviten; gaa aldrig forbi der, hvor du kan gjøre godt uden at gjøre det. Kommer du i Anseelse i Verden, se ikke ned paa dem, som er mindre anseede. Husk — de er dine Brødre. Naar du ser nogen, som synes at være kommen lavt — er falden i Laster kanste — foragt dem ikke, det er dine Brødre eller Søstre.

Er der nogen Løn for Bror-Gjerningen i Verden? Ja der er det — stor Løn. Der er Løn allerede her i Tiden. Om du vil se paa de mest opofrende og barmhjertige Mennesker, vil du finde, at de er de glædeste og lykkeligste. Vender du Diet paa de mest snæverhjertede og egenlystige vil du faa Indtryk af, at en mørk, tung Sky ligger over deres Sind. Og det gjør der ogsaa.

Om den største Løn for Broderarbeidet læser vi i Matt. 25, 34—36. Slaa op og læs, og du vil se, haade hvori Bror-Gjerningen og Lønmen bestaar.

En herlig Gjerning, en stor Løn. Unge Ven, bli en Bror!

#### Da Lincoln og Beecher bad sammen.

Bed Pastor D. P.

En Sønnesøn af Henry Ward Beecher har i „Sunday School Times“ givet tilbedste følgende meget interessante Begivenhed i Mr. Lincolns Liv. Mr. Lincolns Liv er saa fuldt af staaende Karaktertræk, at det af den Grund er meget let at overse de skjulte dybere-gaaende Dele deraf. Betragter vi hans Ansigt med de humoristiske Læber, som smilede saa ofte, men lo aldrig, og Tungstindet, som affpeilede sig i de dybtliggende, taalmodige Dine, saa blev dog hans Indre ukjendt for os. Endvidere under Jubelen over Mandens store Bedrifter, glemte man den Pathos, hvormed den lange Figur styrkede dette Land gennem dybe Banded ind i tryk og sikker Havn. Paa hans Hoved kom Blodet, som flød, Taarerne, som randt, Arbeidet og Sjælslidelserne, som en Frugt af den rædsomme Krig. Den nuværende Generation kjender kun efter Rygte til denne Elendighed. Det er maasse umulig for nogen at fatte, hvad Lincoln, som Landets Hoved, maatte have lidt under den store Trængsel af Sorg og Nød, som det maatte udstaa i disse fire a fem Aarsens Aar.

Der er en Begivenhed, som neppe er kjendt, men som

ikke destomindre viser, hvorfra Lincoln hentede Kraften til at bære de Byrder, som med saa voldsomt Eftertryk hvilede paa hans Skuldre.

Aaret 1862 stod Nordens Haab paa et overmaade lavt Standpunkt. Det var i dette Aar vi havde vort andet „Bull Run“. Gen. McClelland laa forskanjet foran Richmond. Nationens Kræfter syntes være udtagne til ingen Nytte. Henry Ward Beecher var da i Brooklyn, og var maasse mere inderlig blandet op i Nordens Affærer end nogen anden Prest i Landet. Han havde prædiket og holdt Foredrag og udkjæmpet dets Slag fra Prædikestolen og i Landets Presse; han havde befriet Slaver fra Prædikestolen. Hans Opfatning kjendte alle.

Sent en Aften fik Huset Besøg af en fremmed. Mr. Beecher arbejdede alene i sit Kontor, saaledes som han altid pleiede. Den fremmede negtede at sende op sit Kort og Navn og var ganske ukjendt, da han var godt oppakket i en Militærkappe, saaledes at Ansigtet var skjult. Mrs. Beecher fik Mistanke og var meget uvillig til at indlade den fremmede til den Samtale, han forlangte med hendes Mand, da Mr. Beechers Liv var ofte truet i denne Tid af de rebelfindede. Mr. Beecher selv gjorde da Fordring paa, at den besøgende blev vist op. I Overensstemmelse hermed blev den fremmede indladt og Døren efter ham lukket. I timevis hørte Fruen deres Stemmer og Godtrinnene paa Gulvet, da de vandrede frem og tilbage. Endeligen reiste den hemmelighedsfulde fremmede henimod Midnat, fremdeles indtullet saaledes, som da han kom, saa at ingen kunde kjende ham. Aar flød hen, Krigen blev endt, Presidenten havde lidt Martyr døden under Snigmorderens Haand og det var ikke sjørend nys før Mr. Beechers Død, over 20 Aar senere, det blev bekjendt, hvem den mystiske fremmede var, som en stormfuld Vinternat besøgte Beecher, nemlig Abraham Lincoln. Lyngden og Ansæret for den voldsomme Kamp, som førtes i Landet, hvilede tungt paa hans Skuldre. Dette havde nedbrudt hans store Styrke og endog undergravet hans Mod. Han var reist forklædt og ukjendt ved Nattetid fra Washington til Brooklyn for at søge og finde Beechers Sympati og Støtte, hans, som han vidste, var en Guds Mand, der kjæmpede den Kamp, hvis Leder han selv var. I timevis havde disse to alene kjæmpet med Gud i Bønnen og bundet Seier. De fik Løfte, at Herren havde hørt Bønnen. Hvad Abraham Lincolns Religion og Tro end maatte have været, saa er det hæbet over al Tvil, at han troede paa Bønnen og søgte der sin Styrke.

Japanesiske Læger tager aldrig Betaling for sin Tjeneste fra fattige Patienter. Der er et Ordsprog iblandt Folket, som siger: „Naar de to Fiender, Sygdom og Fattigdom, trænger ind i et Hjem, da er den en Nødvær, som modtager Penge fra dets Beboere.“

## De to Brødre.

(Fortættelse).

„Ma Evelyn!“ begyndte Willy; men han blev bragt til Taushed ved et utaalmodigt Blik fra hendes Naade.

„Maa,“ jagde hans Bror smilende og uden at bemærke det, „hvad har du at foreslaa?“

„Jeg tænkte paa, at du engang lovede, vi skulde tage en Udflugt til Dakdalestoven og „Ønstekilden“. Jeg fortalte May om det, og hun ønskede, hun kunde faa se den.“

Hun rødmede, da Sir Evelyn halvt fornøjet, halvt spørgende vendte sig mod sin unge Gjest. „Jeg har intet at indvende mod det. Men De maa ikke gøre Dem altfor store Forventninger, Miss Leslie. Willys Idee om „Ønstekilden“ er meget overdreven.“

„Ma, men tag ikke det mindste Hensyn til mig,“ svarede hun undselig, da hun opdagede det Blik, der veksledes mellem Lady Cairne og hendes Datter, „hvis der er noget andet Sted, De synes bedre om.“

„Jeg ved ikke noget andet, der skulde være at foretrække. Jeg tror ikke, vi kunde bestemme os for et heldigere Sted; hvad siger du, Tante Cairne?“

„Det kan være ligesaa godt som noget andet,“ svarede hun med tilsmeladende Digegyldighed uden at tilføie, at Dakdale netop var det Sted, hun af private Grunde allerede havde bestemt sig for i sit stille Sind. „Men Indbydelserne maa straks affendes, hvis vi skal faa et tilstrækkeligt Antal Gjester. Jeg synes, vi burde fastsætte det til Torsdag.“

„Ja, det passer udmerket for mig. Jeg kan selv indbyde Eversleys, naar jeg rider derover iformiddag.“

„Altid disse Eversleys!“ tænkte Lady Cairne; men hun vidste, det vilde være forgjæves at forsøge at gjøre Indbendinger mod det.

„En Ting er jeg bestemt paa,“ jagde hun, da hun straks efter Frokosten kom ind i Lauras Bærelse, „den ubeskedne lille Ting, Marian Leslie, skal ikke være med. Jeg kan ikke finde mig i det Bæsen, hun gjør af Willy; enhver kan forstaa, hvad hendes Mening er med det.“

„Men Mama, hvorledes i Alverden vil du kunne forhindre det? Hvad vilde Evelyn sige?“

„Jeg skal sende en Billet til Catherine Dering,“ svarede hendes Mor rolig, „og bede hende komme her idag; og saa kan jeg invitere hende til Torsdag som noget, der falder af sig selv. Evelyn vil aldrig faa vide, at hun ikke kom af sig selv idag.“

„Jeg vil haabe, det maa lykkes for dig,“ svarede Laura leende. „Det vil være en stor Trøst ikke at have hende at passe paa; men jeg tror, det er et Bovestykke.“

Men Lady Cairne udførte rolig sin Plan og havde ogsaa Geld med sig, som hun ialmindelighed havde med de fleste af sine Kunstgreb — ialfald til en Tid.

De to Søstre Herbert ankom den Dag; det var vakre,

fashionable Damer, Lauras intime Veninder og tilsyneladende hende meget hengivne. De forstod meget godt, at de ikke turde blande sig ind i hendes private Affærer og overlod hende altid Marken fri, hvad Sir Evelyn Milston selv angik; for de troede — som de fleste af Lady Cairnes Venner — at der længe havde været Forstaaelse mellem Fætter og Rusine, og at Forlovelsen inden kort Tid vilde blive deklareret. Oberst Grey og Løjtnant Westmore kom senere. De havde alle mødtes før; og unge Menneſker, som kommer sammen paa et stort Herresæde paa Landet, har altid nok at more sig med. May følte sig mere forladt end nogensinde. Søstrene Herbert havde naturligvis faaet sin Instruks af Laura og behandlede hende med stolt Medlidenhed. Herrerne havde hun endnu ikke seet; hun var ude med Willy, da de kom. Om Aftenen var der Middagselskab. Da hun traadte ind i det store Selskabsværelse i sin hvide Dragt uden anden Prydelse end nogle vakre Geranier, som Willy havde givet hende, følte hun sig som en liden Markblomst mellem pragtfulde Driehusplanter.

„Hvem er det?“ udbrød Oberst Grey, da May kom ind og gif hen og satte sig, som hun troede ubemærket, i et roligt Hjørne. Han var en egte Verdensmand og havde seet mange Skjønheder i sine Dage; men der var noget i det smukke unge Ansigt, som øiensynlig slog ham.

„Vare en liden skotsk Slags Rusine af stakkels Pappa, der er paa Veien fra Edinburgh til London,“ svarede Laura. „Hendes Far var med sit Regiment i Indien. Mama tilhød hende at hvile ud her et Par Dage underveis; hun rejser straks igjen.“

„Hvad Navn sagde De?“ spurgte Obersten og fulgte hende fremdeles med Øinene.

„Leslie. Det er et godt Navn, og hun har naturligvis fornemme Slegtninge; men hendes Far var en yngre Søn og indgif et ubefindigt Egteſkab, saa Familien tog ingen Notis af hende.“

I dette Øieblik blev man buden tilbords, saa Samtalen blev afbrudt. Om Aftenen musiceredes der; Laura spillede et Par storartede Numre, og Søstrene Herbert sang nogle moderne Duetter. Ingen anmodede naturligvis May om at lade sig høre. Sir Evelyn opdagede tilfældigt hendes Tilflugtssted i det tilstødende Blomsterværelse.

„Synger ikke De, Miss Leslie?“ spurgte han noget ivrig; „jeg har aldrig anmodet Dem om det.“

Hun saa op. „Ma nei, ganske ubetydelig. Jeg synger lidt for at more mig selv; mest gamle skotske Sange.“

„Vil De ikke gjøre en Undtagelse nu?“ spurgte han med et Smil; „jeg vilde foretrække en gammel skotsk Valade for alt andet.“

„Men det vilde ikke være noget at høre paa, efter hvad vi nu netop har faaet“; og hun saa henimod Salonen.

„Brød Dem ikke om det; kom og syng en for mig. Hvis jeg ikke synes om den, skal jeg love at sige Dem det.“

Trods sin Ulyst gav May straks efter, da Sir Evelyn hød hende Armen; heldigvis saa hun ikke de Blikke, der



sendtes hende, da de traadte ind i Bærelset. Hun satte sig ved Pianoet, anslog nogle faa Akkorder og begyndte saa den smukke rørende Melodi „Nuld Robin Gray“. Hendes Stemme var klar og melodisk, om just ikke meget omfangsrig, og hvert Ord hørtes tydelig. Endog Damerne ophørte at passiare, og der var fuldstændig Tausshed, da de sidste gribende Toner sagte døde bort. Da hun reiste sig fra Pianoet, mødtes hun af en næsten uvilkaarlig Bifaldsmumlén. Men hun sabnede de eneste bifaldende Ord, hun vilde have sat nogen Pris paa, og da hun saa op, bemærkede hun, at Sir Ebelyn ikke var der; han havde stille fjernet sig og var sig neppe selv bevidst, at Sangen var ophørt. Oberst Grey gif raskt imod hende.

„Vær saa god at give os til, Miss Leslie — lad os endelig faa en til. Jeg har aldrig før vidst, hvormeget der laa i den Sang.“

„Ikke nu,“ svarede hun rolig og kunde ikke lade være i sit stille Sind at undres over, at Sir Ebelyn, der havde anmodet hende om at synge, skulde være mindre opmærksom end alle andre. Han maatte rimeligvis have følt sig meget skuffet, frygtede hun.

Oberst Grey førte hende hen til en tom Plads ved Vinduet. „De har skaffet os en stor Nydelse, Miss Leslie; men vi burde have en Sang til.“

Før May kunde svare, henbendte Laura sig pludselig til ham for at høre hans Mening angaaende en eller anden Plan, de havde lagt for Torsdagen, og May blev ladet alene. Hun bladede lidt aandsfraværende i et Album uden at kunne frigjøre sig for en lidt ubehagelig Fornemmelse, som hun neppe kunde forklare sig, da en tæt ved Siden af hende sagde med lav, usikker Stemme: „Jeg ved ikke, hvorledes jeg skal takke Dem for den Sang, Miss Leslie. Hvor forunderligt, at De netop valgte den fremfor alle andre.“

Hun saa overrasket og glad op, idet hun svarede: „Det glæder mig meget at høre Dem sige det; jeg troede, De ikke syntes om den.“

„Det var min Mors Yndlingsfang,“ svarede han med den samme lave Stemme; „den, jeg satte allermeest Pris paa at høre hende synge. Det forekom mig, at jeg blev hensat igjen til mine Barndomsdage, for jeg har aldrig hørt den siden.“

Hun hævede sine Øine op mod ham med et Udtryk af venlig Sympati.

„Hvor lidet jeg vidste det; jeg troede, De sølte Dem saa fuldstændig skuffet.“

„Skuffet! Jeg ønsker bare —“

Men i det Øieblik passerede Lady Cairne forbi.

„Det er bedst, du gaar bort fra Vinduet, Marian; det begynder at blive ganske kjøligt nu.“

Hun reiste sig øieblikkelig, og Sir Ebelyn fjernede sig.

Næste Morgen blev der gjort nærmere Forberedelser til Udflugten, der lovede at blive meget morsom og behagelig. Lady Cairne havde indbudt Miss Dering, som hun havde bestemt sig til, men sagde af Let forklarlig

Grunde intet til May før i sidste Øieblik. Mens denne gjorde Toilet til Middag den Aften, kom hun ind i hendes Bærelse og sagde med tilshneladende Digegyldighed: „Marian, jeg har været nødt til at udfylde din Plads i Vognen imorgen. Miss Dering kom hertil ganske uventet, og jeg kunde ikke undgaa at indbyde hende, da hun er en god Veninde af Sir Ebelyn, og jeg vidste, jeg imødekom hans Ønske ved det; desuden vilde hele Selskabet have været fremmede for dig, saa det kunde ikke have været nogen Fornøielse for dig.“

Stakkels May sølte sig sørgelig skuffet, men underkastede sig naturligvis taus og gjorde, hvad hun kunde, for ikke at vise, hvad hun sølte. Det var imidlertid ikke saa let, isærdeleshed da der i Løbet af Middagen blev passiareet liblig om Morgendagen, Spadsjturen til „Ønskekilden“ osv. Men Udtrykket i hendes yndige Ansigt var venligt og uforstyrret som altid; ingen kunde have gjættet, hvad hun sølte. Senere fulgte hun med de andre unge Damer ud i Haven gennem den aabne Salon-dør; men hun sølte sig netop da mest oplagt til at være alene og høiede derfor ind paa en ensom Sti, som saa kjølig og indbydende ud. Der vandrede hun langsomt op og ned, da Willy kom og sluttede sig til hende; han var kommen for at sige Godnat og begyndte ivrig at udbrede sig over, hvilken herlig Dag de vilde faa imorgen. Noget i hendes Blik slog ham.

„Hvorfor tror ikke du, det vil blive morsomt? Jeg troede, du glædede dig saa til det.“

„Ja, det gjør jeg ogsaa for din Skyld. Men jeg skal ikke være med.“

„Ikke være med!“ udbrød han forbauset. Og May forklarede det rolig.

Hans barnlige Brede var stor.

„Jeg skal gaa til Tante Cairne,“ begyndte han vred; „hun har ingen Ret til at lade dig blive hjemme. Jeg er vis paa, Ebelyn —“

„Na nei, nei, Willy! sig ikke et Ord og isærdeleshed ikke til Sir Ebelyn. Tænk bare paa, hvad Lady Cairne vilde sige til mig!“

Men før hun kunde stanse ham, var han faret afsted. Han gif lige ind i Spisestuen, hvor Herrerne endnu sad ved sin Vin. Han tabte imidlertid næsten Modet; for han vidste ikke, hvad Ebelyn vilde sige til, at han kom tilbage saalænge efter Sengetid.

„Hallo! hvad bringer dig tilbage igjen?“ jagde Oberst Grey og forsøgte at gribe ham, da han gif forbi ham. Men hans Øie søgte straks Ebelyn, og han gif hen til ham og hviskede ivrig noget i hans Øre.

„Hvilke vigtige Sager kan du have at tale med mig om nu saa sent?“ spurgte han smilende; „kan det ikke være tidsnok imorgen?“

„Na nei, kom bare et Øieblik! Jeg maa sige dig det iaften.“

„Kan du ikke ligesaa godt sige det til mig?“ spurgte Mr. Wyndham. „Kom og sig mig, hvad du ønsker, og



jeg skal love dig at opfylde det. Jeg er vis paa, du vil ikke faa Evelyh til at love det paa Forhaand."

"Nei, det kan ikke nytte at sige det til nogen anden end Evelyh!" og han saa indsmigrende op paa ham.

"Vil I da undskyldte mig et Dieblif," sagde Sir Evelyh til sine Gjester, "mens jeg besørger denne meget vigtige Forretning?"

"Ja, ganske vist!" svarede Oberst Grey leende. "Kun forlanger vi at blive indviet i Hemmeligheden; hvad, unge Mand?" raabte han til Willy.

"Jeg tror ikke det," svarede han glad, greb Brorens Haand og traf ham med sig ud gennem den aabne Dør.

"Maa, hvad er det saa?" sagde Evelyh, da de gik hen til den fjerneste Ende af Verandaen, hvor man hverken kunde se eller høre dem; og han lagde sin Arm om Willy's Skulder og hørte Govedet ned mod det ibrige lille Ansigt, der var hævet op mod hans.

Willy fortalte i saa Ord sin Historie. Evelyh udtalte blot et lavt "Sm!" da han havde endt.

"Jeg er glad over, at du fortalte mig det. Kom med mig ind i Studerværelset; jeg skal snart bringe den Sag i orden."

"Jeg vidste nok, du vilde det!" udbrød Willy glad. "Men hvorledes vil du gjøre det, Evelyh?"

"Jeg vil skrive nogle Ord til Grace. Jeg ved, Mrs. Wilton tænker at ride, saa jeg vil bede hende tage med den gamle Pony, forsynet med Damesadel; jeg tænker ikke, Miss Leslie kunde styre en af vore Heste. Men vi vil ikke begibe os paa Veien, før de andre er vel afsted, og hvor forbausset en vis Person vil blive, naar de ser os komme!" og han sendte Willy et skjelmst Blik, som denna fuldkommen godt forstod.

"Na Evelyh, hvor morsomt; hvor flink du er, som kunde finde paa det!" og han stod ved Siden af ham og saa med stor Interesse paa ham, mens han i Hast skrev nogle faa Linjer.

"Ring paa Klokken!" sagde han, da han var færdig; "det maa sendes i aften, ved du." Willy gjorde det. "Bed Fostre sende en Mand over til "Prioriet" med dette," sagde Sir Evelyh, da Tjeneren kom ind, "og vente paa Svar. Saa, nu er den Sag i orden, haaber jeg," vedblev han til Willy og reiste sig fra Bordet. "Og nu maa jeg gaa tilbage til mine Gjester, og du burde være ifeng nu, Gutten min. Men vent et Dieblif, jeg har glemt en Ting. Ved du, om Miss Leslie kan ride?"

"Na ja! Sun har fortalt mig, hvor glad hun er i det. Sun havde en Pony, som tilhørte hende selv, og som hed Arran."

"Saa er alt i orden," sagde hans Bror smilende; "men huff, at du ikke siger et Ord om det til nogen!" Og Willy løb straalende glad afsted.

En kort Stund efter, da May sad paa det landlige Sæde under Lindetræet, saa hun en komme henimod sig, I Begyndelsen kunde hun ikke se, hvem det var; men da han kom nærmere, var Sir Evelyh's høie Skikkelse ikke til at tage fejl af. Sun saa sig et Dieblif ængstelig om-

kring som for at søge at komme bort; for hun vidste ikke, om Willy havde været hos ham eller ikke, og følte sig bange for, hvad han kunde have sagt. Men det var forsent nu.

"Jeg ser, De har opdaget mit Yndlingsstilflugtssted, Miss Leslie," sagde han, da han kom hen til hende. "Har de andre ganske forladt Dem?"

"Nei, jeg tror heller, jeg forlod dem. Det saa saa kjøligt og slyggesfuldt ud her. Men Willy var hos mig, til for nogle faa Minuter siden."

"Jeg har netop set ham," sagde han og satte sig ned; "nu er han endelig gaaet tilfængs."

Hendes Øine søgte uvilkaarlig hans; men hun kunde intet finde ud af dem.

"Vi sidder ofte her sammen," vedblev Sir Evelyh. "Ja, han pleier endog at kalde denne Plads min og den sin," og han pegede leende paa et Slags Sæde, som var dannet af Rødderne af det gamle Træ.

"Han er vist næsten altid sammen med Dem," sagde May.

"Ja, jeg kalder ham ofte min lille Stygge. Men han plager mig aldrig; jeg er glad i altid at have ham om mig. Jeg tænker ofte paa, hvad jeg skalde gjøre nu, hvis jeg ikke havde ham."

Der var noget i hans Stemme, som slog May; men hun sagde intet. Sun havde haft sine egne Tanker om det Barn og forstod nu instinktmæssig, at hans Bror havde haft det samme.

"Jeg har aldrig set et saadant Barn som ham," sagde hun straks efter. "Jeg undres ikke over Deres Kjærlighed til ham, Sir Evelyh."

"Nei, om han var mit eget Barn, kunde jeg ikke holde mere af ham. Og der er tillige saadant Selskab i ham; han er saa forstandig og kvif; og jeg finder det næsten aldrig nødvendigt at irettesætte ham undtagen med Gensyn til rene Bagateller. Kun en eneste Gang," tilføiede han tankefuld, "har jeg virkelig maattet straffe ham; og det var, fordi han ikke vilde give efter i noget, han ansaa for urigtigt."

"Na ja, jeg kan forstaa det; det er netop, hvad jeg vilde have ventet af ham. Men hvilken Kamp det maa have været for ham, da han holder saa meget af Dem."

"Ja, stakkels Barn. Jeg tror, det næsten knuste hans Hjerte. Men skjønt et Ord kunde have frelst ham, kunde han ikke bestemme sig til at udtale det. Det er forunderligt, hvor fast disse strenge religiøse Begreber sidder hos ham. Hvis jeg havde faaet ham hjem til mig tidligere, kunde en saadan Ting aldrig have hændt, kan De vide."

"Na, men Sir Evelyh," udbrød May med usikker Stemme og rødmede næsten pinlig, "det er netop disse "Begreber", som De kalder dem, der gjør Willy til det Barn, han er — De vilde ikke ønske ham anderledes, vilde De?"

Han smilede halvt. "Nei, Miss Leslie, jeg kan ikke sige, jeg vilde det. Der kan maasse være nogen Sandhed i det alligevel," tilføiede han efter en Pause, mere flaaet

af hendes Ord, end hun vidste. Han havde aldrig før seet det fra den Side. „Jeg har Ret da, naar jeg forudsætter, at De er af samme Tænkesæt som Willy med Hensyn til disse Ting?“

„Jeg haaber det; jeg ønsker at være det. Men aa, jeg er ikke halvt saa god som han!“ Der var Laarer i hendes Tone, da hun sagde dette.

„Det forekom mig, at I havde en hel Del tilfælles lige fra første Gang, I mødtes,“ svarede han lidt sørgmodig. „Godt, jeg formoder, det maa være saa. Jeg kan maaske ogsaa engang komme til at se disse Ting i samme Lys; hvem ved? Willy gjør ialfald sit bedste for mig, det kjære Barn! og undertiden ønsker jeg virkelig næsten, at jeg kunde føle, som han gjør.“

Et inderligt Ord var paa Majs Læber, men døde bort igjen. Sun bevægede ikke at gaa saa vidt. Hvor hun senere ønskede, at hun havde været mere uforfækt! Men Sir Ebelyn var ganske vist lidt forandret allerede nu. Engang vilde han neppe have tilstaaet endog for sig selv Muligheden af det Ønske, han netop havde udtalt. Efter en Pause sagde han med sin sædvanlige Stemme: „De ved, Willy ingen Hemmeligheder har for mig, Miss Leslie, saa det kan ikke overraske Dem, at jeg kjender hele det paatænkte Arrangement for imorgen.“

„Na, hvor bedrøvet jeg er over det! Jeg bad ham ikke sige noget. Jeg vilde ikke for alt i Verden, at der skulde gjøres nogen Forandring i, hvad De ønsker, Sir Ebelyn!“

„Jeg!“ udbrød han og saa forbausset paa hende; „hvad mener De?“

„So, Lady Cairne sagde, at den unge Dame, der var bleven indbudt, var en god Veninde af Dem, og at De havde ønsket det, saa tænk ikke det mindste mere paa mig.“

„Saa hun fortalte Dem det; gjorde hun virkelig?“ Dette var endog mere, end han kunde have tænkt sig.

„Ja, jeg forstod det ialfald saa,“ svarede May, næsten bange for det Udtryk, der et Øieblik kom i hans Tone.

„Og hvad tænkte De selv om dette?“ og han vendte sig mod hende med et ganske andet Blik. „Jeg kan kun sige, at jeg blev fuldkommen ligesaa overrasket som Willy selv og næsten ligesaa vred; og jeg er vis paa,“ tilføiede han leende, „at der kan ikke siges mere end det!“

Hvor lykkelig disse Ord gjorde May! Sun brød sig ikke halvt saameget om Skuffelsen nu. Før hun kunde svare, blev der ringet paa den lille Sølbflokk ud gennem Salonvinduet for at kalde Gjesterne sammen til The. May rejste sig, da hun i det Øieblik hørte Fodtrin nærme sig. Sir Ebelyn gik nedad en anden Sti for at give en sidste Ordre i Staldene, saa da Lady Cairne kom gaaende temmelig hurtigt henad den Sti, der førte til Lindetræet, fandt hun May alene. Om Aftenen blev der bragt en Billet til Sir Ebelyn. Hvis nogen havde iagttaget ham, kunde de have seet et fornøjet Smil spille om hans Læber, da han læste den. Grace skrev:

„Alt ordnet efter Ønske. Mabel og jeg kjører med Mama i Vognen. Emma vil ride og bringer med sig den sorte Pony. Jeg er henrykt!  
Din

G. G.“

Sun havde hørt lidt om May Leslie den foregaaende Dag.

Næste Morgen var der idel Støj og Forvirring. Det var straalende Solskinsveir, ikke en Sky var at se. Willy var høist lykkelig, da Ebelyn viste ham Graces Billet og bad ham ikke nævne det til nogen. Harry Wyndham var den eneste, der vidste det foruden dem. Ebelyn kunde ikke lade være at iagttage May lidt. Alle de andre unge Damer var kommen ned i smagfulde Toiletter og færdig udstyret til Rjoretturen, da Vognene var beordret for Døren Klokken ti; men May i sin simple Morgendragt overstraalede dem alle i hans Tone. Han bemærkede den Maade, hvorpaa hun hjalp alle, tilsyneladende ganske glemmende sig selv; snart var hun her, snart der — opjagte en Bog til Miss Rivers, løb ovenpaa efter noget, Lady Cairne ønskede, knappede en Handske for Laura, og alt med den mest uforstyrrede og fuldkomne Venlighed og Godmodighed. Endog hendes Maade blev lidt flaaet deraf, skjønt hun intet sagde. Til sidst førte Vognene bort, og alle Pladse var udfyldt, som Lady Cairne havde bestemt. May stod paa Trappen og saa efter dem. Ridehestene blev netop ført frem — de vilde straks alle være draget bort!

„Na, Miss Leslie, hvis De saa vil gaa og gjøre Dem færdig, skal vi snart indhente dem,“ sagde Sir Ebelyn alvorlig.

May saa forbausset op paa ham. „Jeg — men jeg skal ikke være med!“

„So, det skal De virkelig, med mindre De foretrækker at blive hjemme, i hvilket Tilfælde vi maa blive her og underholde Dem. Jeg kunde ikke efterlade en Gjest alene.“

„Men hvad mener De, Sir Ebelyn?“ spurgte hun forvirret. „Hvorledes kan jeg komme med?“

„Na May!“ udbrød Willy glad. „Kan du ikke gjette det? Na, det vil blive saadan Moro!“

„Willy har sagt mig, at De rider,“ sagde Sir Ebelyn og lo fornøjet; „saaledes tog jeg mig den Frihed at ordne det saa, at De skulde ride sammen med Mrs. Wilton og os. Har De noget imod det?“

„Na, hvor morsomt!“ udbrød hun og rødmede glad. „Hvor venligt af Dem. Jeg er saa ubeskrivelig glad i at ride!“

„De har altjaa været vant til det?“

„Ja, lige siden jeg var Barn — paa simpel skotsk Maner,“ tilføiede hun med et Smil, „saa jeg er ikke bange for noget; men jeg tog nogle Timer i Ridning i Edinburgh og fik en ny Riddragt i den Anledning.“

„Da skulde det ikke undre mig, om De kunde styre „Zephyr“, min smukke lille Araber, der netop passer for en Dame, skjønt jeg rigtignok aldrig pleier at tillade nogen anden end mig selv at ride paa den. Tør De forsøge den?“

„Jeg vilde være henrykt over det, hvis De ikke er bange for at betro mig den.“

„Jeg tænker blot paa, om jeg tør betro Dem til den,“



svarede han med et Smil og forlod saa Bærelset for at give den nødvendige Ordre, og May gik for at gjøre sig færdig.

„Er du ikke glad, May?“ sagde Willy, da de gik sammen gennem Hallen, omsluttet af hinandens Arme. „Jeg vidste om det igaar aftes; men Evelyn vilde ikke, jeg skulde sige dig det.“

„Gjorde du?“ sagde hun lidt aandsfraværende, da hun var optaget af Tanken paa, hvorledes hun havde ønsket dem allesammen Farvel, foruden nogle saa andre Tanker ved Siden af.

Da hun kom ned, mødte hun Sir Evelyn, der kom ind i Hallen efter sin Svøbe. I det hans Øie faldt paa hende, tænkte han i sit stille Sind, at han ingen Marsag havde til at angre sit Ønske at se hende paa en af sine egne Yndlingsheste.

Den tætsluttende Dragt, der saa smukt fremhævede den fine, høielige Figur, den raske lille Hat og Sløret — alt var fuldkomment, som han opdagede med et Blik. Mrs. Wilton indfandt sig næsten øieblikkelig, May blev forestilt for hende, og saa bragte Staldkarlen „Zephyr“ for Døren.

„Na, hvilken Skjønhed!“ udbrød May uvilkaarlig. „Hvor graciøs den er!“ Og som „Zephyr“ stod der saa glinsende og smuk, med sin fine Hals saa stolt høiet tilbage, retfærdiggjorde den ogsaa ganske vist hvilken som helst Ros. Sir Evelyn hjalp selv May tilhest, og da han ordnede Tømmerne og stak dem ind i hendes Gaand, sagde han sagte: „Min lille Araber har aldrig før haft en saadan Vre, Miss Leslie. Jeg haaber, De og den snart vil blive bedre kjendt.“

May lo muntert og vendte sig til Mrs. Wilton, mens Herrerne steg tilhest. Evelyn var paa sin Yndling „Firefly“, som dansede og gjorde de mest excentriske Krumspring henad Veien; men dens Rytters kjendte Stemme og øvede Gaand beroligede den snart. De andre tre var lidt foran. Sir Evelyn opdagede snart, at May vidste, hvad hun gjorde, og sad godt tilhest, skjønt — for at sige Sandheden — vilde hun neppe have været saa tryk sammen med nogen anden; men han var selv fuldkommen frygtløs og dog paa samme Tid saa blid og omhyggelig om hende, at hun ikke kunde være bange. Han spurgte hende efter den første korte Galop, hvorledes hun likte det, og da hun med et lyst Smil vendte sig mod ham for at svare, blev han slaaet af hendes Udseende som aldrig før. Det var vistnok ikke den blændende Skjønhed, der tiltrækker alles Opmerksomhed ved første Blik; det var snarere den fine Ynde og sande Sjælsadel, der ubevidst fortryller; og han tænkte ved sig selv i det Øieblik, at han sjelden, om nogeninde, blandt alle de høibaarne unge Damer, mellem hvem han havde færde, havde seet et Ansigt, der virkelig kunde sammenlignes med hendes. Endelig naaede de Samlingsstedet. Utallige Grupper flentrede omkring hist og her, og af forskjellige nyankomne Vogne steg netop de kjørende ud. Men intet kunde naturligvis gjøres, før Sir Evelyn kom, saaledes var alles

Blikke vendt mod den Bei, hvorfra Rabalkaden fra Milton nu nærmede sig.

„Mama!“ udbrød Laura Cairne, „se bare! Er det muligt! Der er virkelig Marian Leslie og paa „Zephyr“ ovenikjøbet, som jeg aldrig faar Lov at ride! Har du nogeninde seet noget saadant!“

„Hvor uforstammet trækt af hende,“ svarede Lady Cairne, „at komme med Evelyn paa den Maade! Hvad vil Folk sige? Hvis jeg bare havde vidst det!“

„Na, Mrs. Wilton var med dem! Evelyn er ikke den, der glemmer at iagttage alle Former for det passende; men det var saa falskt af hende ikke at sige os det — netop ligt hende!“

(Fortf.)

### R v e l d.

Dr. C. Blix.

No soli haf um blaae fjell  
sit ljose andlit gjømyr,  
og myrker hver heimen fell,  
og jordi ligg og drømyr.  
Gud, lat di aashy lha ned,  
so heilag fred  
inn i vaart hjarto strømyr!

Kom, Jesus, inn og med meg ver,  
naar det til kvelden stunder!  
Dg lat din engel standa her  
ved lægjet, naar eg blundar,  
og varda vel min kvilestad!  
Dg veft meg glad  
til song med fugl i lundar!

Men naar eg her min nattverd held,  
og livet kring meg tagnar,  
eg minnast maa min sidste Kveld,  
daa itkje meir det dagnar.  
Naar soli næste morgon stend  
upp hver grend,  
ho meg daa itkje gagnar.

Som ferdesmann paa ville hav  
i storm og stride veder  
eg styrer mot mi opne grab  
med kvart det stig, eg treder.  
Eg er av Adams arme hold,  
ein mann av mold  
som alle mine feder.

Men Jesus fører meg ved hand,  
eg itkje raad skal sakna.  
Han føre meg til livsens land,  
der alle stormar spakna.  
Naar eg i grab er gjøymt og duld,  
for Krijti skuld  
eg skal ein morgon vakna.

## Den norske Indvandring til Amerika.

Af Rasmus B. Anderson.

„Skandinaber“ er et Udtryk, som bruges for at betegne Beboerne af Norge, Sverige, Danmark og Island. I tidligere Aarhundreder — det vil sige i Vikingetiden — gik de i Regelen under Fællesnavnet Nordmænd eller Normanner. Men efter hvert som vi kommer ind i Historiens fulde Dagslys, bliver det mere almindeligt at omtale Skandinaberne hver for sig som norske, svenske, danske og Islændere. Medens vi saaledes omtaler den skandinaviske Mytologi, som „de gamle Nordmænds Gudelære“, saa ventes det af os, at vi skal vide, til hvilket Land en moderne berømt Person eller Institution hører. Det er nødvendigt at sige, den svenske Sangerinde Jenny Lind, den svenske Opfinder John Ericsson, den norske Matematiker Abel, den danske Eventyrfortæller Hans Christian Andersen, den danske Elektriker S. C. Drsted, den islandiske Lexikograf Gudbrand Vigfusson.

Det samlede Antal Skandinaber, indbefattet dem, der har udbandret til andre Lande i Løbet af de sidste hundrede Aar, er sandsynligvis mindre end 11,000,000 — 4,775,000 i Sverige, 2,300,000 (deri indbefattet 70,000 Islændere) i Danmark, lidt over 2,000,000 i Norge og over to Millioner i Amerika, de britiske Kolonier og andre Lande.

Men om de end er faatallige, saa har de dog arvet ikke liden Berømmelse. Skjønt indskrænkede til det mere eller mindre ugjestmilde nordvestlige Hjørne af Europa, har de gjort Verden flere Tjenester, som ikke let vil kunne glemmes. Paa Island har de opbevaret og taler endnu et af de ældste af de germaniske Sprog, et Monument over Vikingetiden, et Sprog, der illustrerer de sociale og politiske Forhold i disse fjerne Lænder, og som vel fortjener den Værd, hvormed det betragtes af alle vor Tids store Filologer.

I det islandiske Sprog eier vi en Gruppe af de saakaldte Sagaer. Disse er Historier og danner en Litteratur, som kaster et stærkt Blys over Sæder og Skikke i Fortidens mørke Aarhundreder. Disse islandiske Sagaer beretter ikke bare, hvad der hændte i de skandinaviske Lande, men beskriver ogsaa Tilstande og Begivenheder i England, Frankrig, Rusland og andetsteds.

I Vikingetiden, ligesom i vor Tid, finder vi Skandinaber allevegne. De kom i store Flokke til Frankrig, England og Spanien. Under Korstogene finder vi dem forrest blandt Europas Ridderstab kjæmpende for at fravriste Tyrkerne den hellige Grav; de passerede Herkulesstøtterne, herjede Grækenlands klassiske Markter og trængte gennem Konstantinopels Mure. Langt ude i Østen ser vi dem lægge Grundvolden for det russiske Keiserdømmes Rik og svinge sine tveeggede Stridsøkser paa Konstantinopels Gader, hvor de var Kapteiner i den græske Keisers Livvagt og hans valsende Trones vigtigste Støtter. De boede sig ud paa det aabne brusende Hav og op-

dagede de skotske Øer og Island. Gjennem Erik den røde blev de Grønlands Opdagere og første Kolonister og ved Leif Eriksson Vinlands paa Amerikas Fastland. Saaledes opdagede de ikke alene Amerika, men ogsaa Kunsten at navigere uden Land i Sigte.

De nordiske Vikinger var de første, som bovede sig saa langt ud, at de ikke kunde se Land, og hvorfomhelst de kom udstrøede de Frihedens, Uafhængighedens og Oplysningens Sæd. De bragte Frihedsspiren til Frankrig og plantede den i Normandiets Jordbund, hvor Normannerne antog det franske Sprog og var de første til at frembringe og udbrede sin Litteratur i Landets Sprog. Det var denne samme Frihedsspire, som bragt over til England fik Rod i Magna Charta og „Bill of Rights“ og som senere førtes i „Mayflower“ til Amerika, hvor dens fuldtudsprungne Blomst er at se i vor Uafhængighedserklæring. Det er naturligt, at en Nationalitet, som kan pege tilbage paa en saa ærefuld Historie, burde frembringe gode Borgere i de Forenede Stater, og det er almindelig anerkjendt, at Skandinaberne er blandt vore ærfærdigste Emigranter.

Hvor mange Nordmænd, der landede i Amerika mellem Aarene 1492 og 1821, er det umuligt at afgjøre. Vi har ingen Statistik at holde os til, og vi ved, at der i dette lange Tidsrum ikke fandtes nogen regelmæssig og systematisk Udvandring fra Norge. Emigranterne kom ikke i sluttede Flokke og dannede Kolonier. Vi kan kun finde Spor af dem i Familieoptegnelser, naar deres Efterkommere har holdt saadanne, og i offentlige Dokumenter, hvor de tilfældigvis kan være nævnte; men det er rimeligt, at ikke et ringe Antal Nordmænd med Fremfærd i sig fandt Veien til deres gamle Vinland i Løbet af det syttende og attende Aarhundrede og allermeest i den første Fjerdedel af det nittende Aarhundrede.

Fra Aaret 1820 af forshner de Forenede Staters Regjering os med en nødvendige Emigrantstatistik; men saa langt ned som til 1848 er Norge og Sverige behandlet under et, saa det er umuligt at afgjøre, hvor mange, der kom fra hvert Land. Fra 1838 af faar vi nogen Hjælp fra Norge, hvor Regjeringen ved den Tid begyndte at samle og opbevare Statistik over Udvandringen. Disse gamle Tabeller er naturligvis mere eller mindre ufuldstændige, og vi har Grund til at tro, at det hele Antal Emigranter var større, end det her er nedtegnet. I de amerikanske Fortegnelser opgives Antallet af Passagerer og Immigranter fra Sverige og Norge saaledes:

1820—3	1825—4	1830—3
1821—12	1826—16	1832—13
1822—10	1827—13	1832—313
1823—1	1828—10	1833—16
1824—9	1829—13	1834—42
		1835—31.

Fra 1836 af leverer Norge en Fortegnelse over de norske Emigranter alene, som følger:



1836—200	1840—300
1837—200	1841—400
1838—100	1842—700
1839—400	1843—1,600

Fra denne Tid af kom Nordmændene til Amerika i tusindvis hvert Aar, og der blev truffet ordentlige Foranstaltninger for at skaffe regelmæssig Skibsleilighed fra Norge. Udbandringen kulminerede i 1882, i hvilket Aar 29,101 Nordmænd landede i de Forenede Stater. Man ventter, at Udbandringen fra Norge i 1901 vil blive endog større end den var i 1882.

Det hele Antal Immigranter fra 1820 indtil nu — det vil sige i de sidste otti Aar — er med et rundt Tal omtrent 500,000. De svenske Immigranter i det samme Tidrum tæller omtrent 600,000. Immigranterne fra Danmark er omtrent 150,000, hvilket giver et Totalantal af 1,250,000 skandinaviske Immigranter. Naar man trækker fra dem, som er døde, eller som kan være vendte tilbage til Europa, og lægger til Emigranternes Børn, Børnebørn og Børnebørns Børn, vil man se, at den skandinaviske Gruppe, som for en stor Del har sit Hjemsted i Nordvesten, men som ogsaa er repræsenteret i hver eneste Stat og hvert eneste Territorium i Unionen, nu udgjør en ikke liden Del af Befolkningen her. Det samlede Antal kan sikkert sættes til 2,500,000, nemlig dobbelt saa mange som de egentlige Indvandrere.

Det er en Kjendsgjerning, som er vel værd at lægge Merke til, at en større Del af de skandinaviske Indvandrere lægger sig efter Agerbrug, end Tilfældet er med nogen anden Gruppe af vor Befolkning. Af Skandinaver er en af fire Farmere, medens der af indfødte Amerikanere kun er en af seks, af Tyssere en af syv, og af Irlændere en af tolv, som vælger at dyrke Jorden for sit Livsophold.

Som man vil se af ovenstaaende Tabeller var Udbandringen fra Norge kun liden før Aaret 1836. I det Aar bragte to Skibe Immigranter fra Stavanger til New York. Disse var de saakaldte Røhler Brigge, den ene kaldet „Norden“ og den anden „Den norske Klippe“. „Norden“ forlod Stavanger den første Onsdag efter Pinsje i 1836 under Kommando af Kaptein Williamson og kom til New York den 12te Juli. Forældrene og de to ældste Brødre af Redskriveren af denne Artikel kom over i dette Skib. Den anden Brig, „Den norske Klippe“, seilede fra Stavanger nogle Dage senere, og kom til New York omkring den 1ste August. Hvert af disse Skibe bragte omtrent hundrede Passagerer. Det følgende Aar, 1837, bragte et Skib ved Navn „Enigheden“ fra Egersund, en liden Søstad søndenfor Stavanger, treogtjue Immigranter. Fra denne Tid af bliver Strømmen af den norske Indvandring gradvis bredere, og de norske Settlementer i Illinois, Wisconsin, Iowa, Minnesota og Dakotaerne bliver større og talrigere.

De to Røhler Brigge kom fra Stavanger i 1836; men ligesom Puritanerne havde sin „Mayflower“ i 1620

og Svenstjerne sin Kalmar Nyckel i 1638, saaledes havde ogsaa Nordmændene sin Slup, kaldet „Restaurationen“, som i 1825 førte en ikke mindre dyrebare Fragt af Menneffer.

Gaar vi tilbage til Aaret 1821, vil vi finde Begyndelsen og de Grunde, som ledede til den senere norske Udvandring til de Forenede Stater. Lars Larson blev født i Stavanger den 24de September 1787. Han blev Skibstømmermand, og i 1807 under Napoleons Krige blev det Skib, paa hvilket han arbejdede, taget af de engelske, og han med den øvrige Besætning holdtes som Krigsfanger i 7 Aar. I 1814 blev han løsladt sammen med andre Fanger, og blev derpaa et Aarstid i London, hvor han boede hos en bekendt Kvækerinde, Margaret Allen, en Enke, hvis Sønner Joseph og William Allen indehavde høie Stillinger ved Hoffet i England. Under sit Ophold i England havde Lars Larson faaet et ganske grundigt Kjendskab til det engelske Sprog, og var bleven en Kvæker. Nogle af hans norske Kamerater i Fangenskabets havde ogsaa antaget Kvækerens Tro. I 1816 vendte de alle tilbage til Norge og begyndte straks at gjøre Propaganda for Kvækerdommen og at stifte et Kvæker-samfund. To af dem, Halvor Halvorsen og Enof Enoksen reiste til Kristiania og gjorde et mislykket Forsøg paa at stifte et Kvækersamfund der. Lars Larson vendte tilbage til sin Fødeby Stavanger, og der blev han sammen med Elias Laestad og Thomas og Mette Helle Stifteren af det norske Kvækersamfund. Dette Samfund eksisterer endnu, og ifølge de seneste Oplysninger tæller det 200 voksne Menneffer. Det første Kvækermøde i Norge holdtes i Lars Larsons Hus i 1816. Han var endnu ikke gift dengang; men hans døvstumme Søster holdt Hus for ham. I Julen 1824 blev han gift med Martha Georgiana Pearson, som blev født den 19de Oktober 1803 paa Fognd, en liden Ø i Nærheden af Stavanger.

Nogle af de norske Embedsmænd paa den Tid var tilbøjelige til at være vilkaarlige og overmodige. Alle, som afveg fra Statskirkens Lære, blev mere eller mindre forfulgte af Øvrigheden. Der fortælles fra paalidelige Kilder om Grusomheder, og der er ikke Tvil om, at de intolerante Love i Norge, ligesom Tilfældet var med Puritanerne i England, gav Stødet til den første Udvandring til Amerika i det nittende Aarhundrede.

Selve den Kjendsgjerning, at Udbandringen begyndte i Stavanger, taler stærkt for, at dette Syn paa Sagen er det rigtige. Her var det, at Larson, Laestad og Hille havde grundet et Kvækersamfund. I Stavanger og Omegn var der ikke saa mange, som var gaaet over til Kvækerdommen, og der var ingen Kvækere ellers i Norge. Som i alle Lande og til alle Tider, og som vi har seet det i Boernes Historie i Syd Afrika, giver Forsølgelse Stødet til Udvandring. Saaledes gjentager Historien sig i Norge, og Sluppen „Restaurationen“ forlod Norge i 1825, fordi Kvækerne ikke tillodes at dyrke sin Gud i Fred ifølge sin egen Samvittigheds Forskrifter. Natur-

ligvis var der ogsaa økonomiske Grunde tilstede. Emigranterne haabede at forbedre ikke alene sine religiøse, men ogsaa sine timelige Raar. Man maa ogsaa erindre, at almindelige Folk i Norge var misfornøiede med og mistænksomme ligeoverfor Embedsstanden. Der fandtes nogle samvittighedsløse Embedsmænd, der forlangte utilbørlig og ulovlig høje Honorarer for sine Tjenester. At øve almindelig Høflighed ligeoverfor den almindelige Mand var noget, som aldrig faldt dem ind. Saaledes medvirkede fattigdom, Undertrykkelse fra Embedsmændenes Side og Religionsforsøggelse til at vende Stabangerfolkens Sind mod Frihedens, Righedens og Bølfstandens Land i det fjerne Westen.

(Sluttes i næste No.)

### Naar Missionærene kommer til Byen.

Af G. S. Eddy, Kalcutta, Indien.

Vi er ude i Landskhyerne, langt borte fra Jernbaner og hvide Mænd, sammen med et Snes alvorlige teologiske Studenter, og prædiker med Glæde Evangeliet Dag efter Dag i den ene Landskby efter den anden. De hede Timer om Dagen tilbringer vi med at studere i Teltene i Skyggen af en Palmelund. Og efter nogle Dages Forløb flytter vi vor Leir til vi har besøgt de ti Stationer, som tilhører vor Mission.

Nitti Procent af Indiens Befolkning lever i Landskbyer. Under en Rhyng Palmetræer er hundrede Hytter sammendynget for fælles Beskyttelse og Hjælp. Hvert Hus bestaar af et Gulv af Jord ti Fod i Firkant, fire Vægge af Jord en Fod tyk, et Tag af Hø eller Palmeløv, en lav Dør, men uden Vinduer eller Skorsten, Stol eller Bord. Dette ene Rum er Hjemmet for fem eller ti Personer. Agrene udenom Landskbyen giver dem Føde, Vandbeholderne i Byen Drikke, Træerne over deres Hoveder er deres Guse, mens det lille Tempel udenfor Byen er deres religiøse Centrum og Spilested; Markedsplassen midt i Byen er Stedet, hvor de sidder og samtaler og underholder hverandre. Byens Embedsmænd bestaar af „Den Øverste“, Skolemesteren, og den Stjernekyndige. Bliir man uenige, dømmes Sagen af et Raad paa fem Mænd. Saaledes er Byen lig en liden Republik; er affondret og „fig selv nok“, og er ligesaa ubidende om Verden, som Verden er ubidende om den. Solen merker Tiderne paa de rolige Dage, mens Børnene leger og Hundene sover i Solfinnet.

Bludselig er hver Hund vaagen, og snart er hele Byen paa Benene; thi Prædikanterne kommer. Vi kommer spillende paa Violin og synger en Sang, og en hel Flok følger os i Gælene nedad Gaden. Ankommen til Markedsplassen fortsætter vi med at synge til hele Befolkningen er forsamlet. Saa fortæller den ene af os efter den anden den Historie, som ogsaa kan frelse disse Sjæle. Folkene sidder rundt og tygger paa et Sags Løb eller

pudser sine Tænder med en Binde, eller nikker sit Bifald mens vi fortsætter, thi af alle Mennesker i Verden er disse de venligste og mest tolerante. Men i aandelig Henseende er deres Liv nedfunkne og elendige. De simpleste religiøse Tanker er ganske udenom deres Fattigheder, undtagen forsaavidt som Gud meddeler dem under vor Tale. Vi siger: „Gud sendte sin Søn Jesus Kristus for at frelse eder fra eders Synder.“ Hvad Mening har nu disse Ord for dem? Deres Ord „Swami“ eller „Gud“ kan bethyde enten den lokale Djævel eller Guddom, som holder til i Træ eller Stene, eller det kan bethyde „den store Gud“ — det dunkle, fjerne, ubestemte Bøesen, som engang skabte Jorden og som fremdeles opholder det, men med hvilket de har ingen Dmgang. At „Kristus“ var „Gud i Kjød“ kunde de tro, thi de tror jo selv, at Mander kan paatage sig Kjød. „Synd“ er en dunkel Anelse om, at de har brudt en Regel angaaende deres Bandel eller religiøse Ceremonier. Over deres ukjendte Fremtid eller Evighed ligger en Taage og hvori Sjælevandringen finder Sted enten som Straf eller Belønning. Men der er ingen Omtanke for denne Fremtid, og heller ikke nogen Bevidsthed om Synd mod en hellig og kjærlig Gud. Ordet „Frelse“ har ingen Betydning for dem, da de ikke kjender til noget, de trænger at frelles fra eller til, og da de ganske aldrig har hørt Ordet før. Der staar de altsaa, uden noget Kjendskab til sine religiøse Bøger, uden Anelse om Betydningen af Bøn eller Dmgang med Gud, uden Omsorg for sin Sjæl, uden Syndserkjendelse, uden Kjærlighed til Gud — og kun med en ydre ceremonialff Skik. Vi prædiker, og en slaar sig paa Maben (Centrummet for hans Liv og Tanker) og spørger: „Vil eders Gud give os Mad uden Arbejde?“ Dette Spørgsmaal repræsenterer deres Forhold til Religionen. „Mad“ og „Arbejde“ forstaar de sig paa, men ikke paa „Synd“ og „Frelse“. Hvad kan vi gjøre for saadanne nedfunkne Folk? Frelse dem!

Vi kom ikke her fordi disse Mennesker var tiltrækkende, men fordi de var fortabte. Vi kom ikke fordi Arbejdet var let, men fordi Gud var mægtig; ikke fordi de elskede Gud eller os, men fordi han først elskede os og dem. Og vi er glade fordi vi kom — overmaade glade! Hvor lavt de end er faldne, deres Kristus er kommen for at frelse dem. Vi kan begynde med Brød og Fiske, med Vand ved Brønden, hvor vi finder dem, med et Evangelium, som kan frelse deres Legeme, Sjæl og Mand.

Vi fandt Bevis herpaa i en af de første Byer, vi besøgte. Her var en eneste kristen, en Mand, som var ombendt fra Lybkaften og som havde levet et rent Liv trods Forsøggelse. Nær hans Hjem stod Billederne af hans egen Fader og Moder, som var tilbødt af hele Landskbyen undtagen ham selv. Morgen og Aften holdt han Husandagt og endog hans Hustru havde prædiket Evangeliet paa Byens Gader. Hans Slegninge havde forfulgt ham, indtil et Aar, da Grøden slog feil og kun hans Ager gav rig Avling, saa han kunde dele med de andre. De sagde: „Gans Gud har velsignet ham,“ og de ophørte



med at forfølge ham. Nu er han den mest agtede Mand i hele Byen.

I en anden liden By samlede vi Folket en maanelys Aften og prædikede for dem. Da Arbejderne begyndte at nikke søvnigt med Hovederne, lod vi dem staa op, saa de kunde holde sig vaagne. Det fremgik, at de ønskede vor Indflydelse i en Kettergang, og at deres Motiver var ganske verdslige, skjønt de paastod, at de havde tabt Troen paa sine Guder. For at sætte dem paa Prøve, gik jeg med dem til det lille Stentempel. Det var mørkt og fuldt af Smuds og alt Slags Ukrud. I det indre var de hæslige Afguder og omkring disse var udskaarne Orme osv. Jeg sagde: „Kan denne Afgud se med sine Øine eller høre med sine Øren?“ „Nei.“ „Kan den føde sig selv eller sætte istand sin Arm om den brækkes?“ „Nei.“ „Svortes kan den da føde eder eller helbrede eder, naar I er syge?“ De sagde intet. „Hvis jeg lægger den ned paa dens Ansigt, kan den løfte sig selv op igjen? Skal jeg faa Lov til at gjøre det?“ Med deres Tilladelse lagde jeg den ned. „Se, den kan ikke løfte sig selv op fra Støvet, hvorledes kan den da hjælpe eder?“ De lo. Da sagde jeg: „Hvis I vil sende alle Afguder til mit Hus, vil jeg tro, at I er villig til at tilbede den eneste sande Gud og til at bli kristne.“ Jeg har modtaget mange Afguder siden, men ingen fra den By. Vi nægtede dem vor Indflydelse i deres Kettergang og fortsatte at prædike for dem om Kristendommens aandelige Natur.

#### De vilde faa Manuskriptet.

Da Benjamin Franklin engang blev latterliggjort i Paris, fordi han forsvarede Bibelen, besluttede han at undersøge, hvor mange der var af Spotterne, som havde læst den. En Dag underrettede han saaledes et af de lærde Selskaber, at han var kommen over en Historie om Oldtidens Bondeliv, som han syntes var meget smuk, og som han gjerne vilde høre Selskabets Mening om.

En nærmere bestemt Aften oplæste da Franklin for Selskabet hele Ruths Bog. De var ganske henrykte, og den ene efter den anden anmodede ham om at faa Manuskriptet trykt. „Det er allerede trykt,“ svarede Franklin, „det er nemlig en Del af Bibelen.“

Med en anden Anledning affrev han og læste et mærkværdigt „gammelt Digt“, for en Samling Spottere. Det modtoges med overordentlig Beundring. Hvem var Forfatteren? Hvor havde Franklin fundet det? Det var ikke frit for, at de blev lidt skamfulde, da de fik høre, at det var et Kapitel af det gamle Testamente.

Mine unge Læsere vil vistnok engang imellem træffe paa Folk, der spotter over Bibelen. Da kan det være godt at vide, at de allerfleste sige Spottere er særdeles uvidende om, hvad der staar i Bibelen. De burde dog vide, at det er dumt at drive Spot med det, som man ikke kender.

Siden vi taler om den Ting, tør det kanske passe at

læse en liden Del af en Tale, som den berømte Opdagelsesrejsende, Henry Stanley, holdt i England før kort Tid siden.

„Janet Livingstone, den store Missionærs Søster, gav mig engang en nydelig indbundet Bibel. Da jeg nødigt vilde udsætte mig for at tabe den paa en Rejse rundt Victoria Nyanza, bad jeg min Vedsager om at laane mig en af sine, et noget slidt og smudsigt Eksemlar, og jeg begav mig da paa Vej til Uganda uden at ane, hvilken Revolution den Bog vilde komme til at gjøre i Central-Afrika.

Vi opholdt os nogen Tid i Uganda, og en Morgen kom vi til at tale om religiøse Ting; jeg bragte saaledes Englene paa Tale. Kongen og Høvdingerne vilde høre endda mere om Englene end det, som jeg kunde fortælle dem. „Men,“ sagde jeg, „jeg har en Bog med mig, som kan fortælle eder, hvad Engle er for noget, langt bedre end jeg kan det. Ja, den kan ogsaa fortælle om Gud og hans velsignede Søn, som benytter Englene til sine Tjenerne.“

„Gaa fat i den Bog!“ raabte de allesammen med en Gang. „Gaa fat i den straks. Vi vil sidde her og vente, til De kommer med den.“

Bogen blev hentet, jeg aabnede den og læste det tiende Kapitel af Profeten Ezekiel og det syvende Kapitel af Johannes's Aabenbaring fra det niende Vers til Slutningen, og da jeg læste det ellefte og tolvte Vers, var det saa stille, at man kunde hørt en Knappenaal falde. Da jeg læste Ordene „de skal ikke hungre mere, ei heller tørste, heller ikke skal Solen brænde dem,“ havde jeg en Følelse af, at Uganda nok vilde vindes for Kristus. Jeg fik ikke Lov til at tage Bibelen med mig igjen. Kong Mtesa glemte aldrig de vidunderlige Ord og den mærkværdige Virkning, som de havde paa ham og hans Høvdinger.

I dag er der mange tusende kristne i Uganda. Flere af dem har beviist Sandheden af sin Tro ved at lide Martyr døden.

En ung Kvinde blev nylig funden død i St. Paul. Hun var blevet dræbt af et Jernbanetog. Der var ingen Breve eller noget andet paa hendes Person, som gav den ringeste Underretning om, hvem hun var. Der blev skrevet om hende i Bladene og over Tusende Mennesker kom for at se, om de kunde kjende hende. Blandt den Skare var der mange Forældre fra Minneapolis, hvis Døtre var reist fra Hjemmet og som de ikke havde hørt fra siden. Det var en sørgelig Scene. Mødre, Fædre, Brødre, Søstre, Slegtninge og Venner til unge Kvinder, som var borte fra sine Hjem, kom, stirrede paa det lemlæstede Legeme og gik uden at kunne give nogen anden Underretning end denne, at Pigen var ikke den elskede de søgte. Ungen skulde ha troet, at der var saa mange Kvinder borte fra sine Hjem, som denne Hær af sørgmodige Mænd og Kvinder vidnede om.

## Den unge Gut og Lafayette.

Sans Gsighed, Markuisen havde reist langt denne Maadag i Aaret 1825. Det var en Dag, for hvilken endog en Markuis skulde være taknemlig — en Dag med blaa Himmel, hvi, frisk Luft med en Mindelse af Sommer i sig — med ungt blødt grønt paa Jorden og Træer — med lette skiftende Skygger og ustandselig Fuglesang.

Markuisen havde reist langt; men han var ikke træt.

Beundring. Gele Landstafets rige Fylde af Frugtbarhed og Skjønhed var som en Aabenbaring for ham, og det bedste ved det hele var, at paa en Maade syntes det at tilhøre ham. Var det ikke det Land, for hvilket han for 50 Aar siden forlod Slegt og Fædreland og alt, hvad han satte høit, for at hjælpe det i Kamp for Uafhængighed. For se, Sandheden var jo den, at Markuisen var ingen anden end Lafayette, der paa Nationens Indflydelse kom for at gjenne Landet, der trofast bevarede hans Ungdoms Heltebedrifter i kjærlig Grindring.



En Del af Byen St. Pierre paa Øen Martinique.

Denne By blev totalt ødelagt den 8de Mai ved et vulkansk Udbrud af Mont Pelee. 30,000 Mennesker blev dræbt paa nogle faa Minuter.

Han havde endogsaa forladt sin elegante Landauer, trukne af fire snysende Heste, dekoreret med Rofeiter og franske og amerikanske Flag. Saa havde han forsat Reisen til Gæst med et lidet Følge. De mere langsomme kom saa bagefter med Landaueren.

Veien snoede sig som et gyldenbrunt Baand gennem Kentucky's Ege- og Balnøddestøbe, forbi udstrakte Marker af den fine Hør, der duftede svagt i Sommervarmen, længere borte var rige Enge, hvor det laa de „Blaagræs“ hølgede og viftede i Foraarsvinden. Snart angede man et Glimt af den ilende Kentucky Flod, snu igjen af statelige Koloniale Borge, omgivne af Elme- og Bøgetræer, og tilsidst førte Veien lige ned til Lexington.

Og med hvert Skridt tiltog Markuisens Glæde og

Og nu var hver Storstad, Smaastad og Landsby, hver liden Rabnekrog paa Venene for at efterkomme Nationens Opfordring og hædre den kjærkomne Gæst. Hans Reise var en uafbrudt Rjæde af offentlige Middage, Galler, Parader, Triumfbuer, patriotiske Stumtaler og Sange, saa hvis Markuisen ikke havde haft en Soldats Udholdenhed og en Franstmands Gsflighed, vilde han sandsynligvis have bukket under for den overbældende Strøm af Vresbevisninger, eller bleven gal i Hovedet over de frygtelige Fordringer, der stilledes til hans Artighed.

Som Tingene forholdt sig, var han ganske vist en Smule træt mellem den ustandselige Vølge af Festlighed, og imødesaa enhver ny Goldeplads med noget, der lignede



Stræf for den uundgaaelige Kunde af Gøitideligheder, skjønt han altid var for høflig til at vise Træthed, og altid viste sig interesseret og æret.

Paa denne Majmorgen, medens han red igjennem Kentucky Skoven, sukede han ved at tænke paa Festen, der ventede ham, hvor han skulde være Væresgjesten, Taleren, han skulde holde, Ballet, hvor han skulde præsidere — Væresportene, han blev nødt til at gaa igjennem. Og

Fragerelse ved om Aftenen at være mere patriotisk, elst-værdig, føle sig mere æret end nogenfinde før.

Men da Markuisen greb sig selv i ligefrem at pønse paa Bligtforsømmelse, blev han yderst forfærdet. Dog, det stansede ikke Fuglesangen, eller gjorde den kjølige Skygge under Egetræerne mindre fristende, eller fik de friske Foraarsblomster til at holde op med at vinke og nikke til ham paa deres spaiende Stængler.



Typiske indfødte Kvinder paa Øen Martinique.

han tænkte, hvor langt deiligere det vilde være at slippe væk fra baade Fornøielse og Bligter og tilbringe hele Dagen ganske alene i den smukke Skov — høre paa Fuglesang, plukke vilde Violer og se paa den blaa Foraars-himmel.

Han kunde jo sende sit Følge forud og saa blive her til sent paa Eftermiddagen og saaledes slippe fri for Festmiddagen, Talerne, Præsentationerne og alt det andet. Hvis han dog kunde have den lange, deilige Foraarsdag til sin egen Raadighed, saa vilde han med Fornøielse gaa gjennem Aftenens Besværigheder; han vilde sone for sin

Som Solen steg høiere, og Heden blev sterkere, kom Markuisen mere og mere til den stammelige Overbevisning, at han affyede Festmiddage og dundrende Kanoner og Processioner af Skolebørn, klædte i franke og amerikanske Nationalfarver. Hans Sjæl gjorde ligefrem Oprør ved den blotte Tanke om alt det, som han uden Tvil vilde blive tvungen til at gaa igjennem. Det Døie, der aldrig blinkede foran britiske Kanoner eller en hujende Pariserpøbel, streifede nu vakkende og frygtfuld de spale Dybder i Skoven. Den Gaand, der havde draget Eberdet i Sandhedens og Værens Tjeneste, strøg nu estertænt-

somt et Ansigt, der var vendt mod forbudte Frugter. Middagstiden begyndte at have en dylsende Virkning paa Markuisen. En Middagslur vilde være saa uendelig behagelig.

En Alder af 68 kan Mennekket have saa besynderlige barnagtige Ønsker.

Omtrent seks Mil fra den gode By Lexington gjør Beien en pludselig Dreining, og foran laa en kjølig Øjsal, med grønne dirrende Blade som Tag, hvorigenem Solens Straaler nu og da spillede og et Tæppe med Bund af det friske grønne Græs og Dekorationer af blaa Violer og gule Skovstjerner. En uimodstaaelig Duft af Brombær bæres imod dem af Vinden, og Markuisen opgav Kampen som en, der skjændigt giver efter for Fristelsen. Han stansede Hesten og ventede til Følget kom nærmere.

„Mine Herrer,“ sagde han i en paataget let Tone, „vil De ride forud til Lexington og være saa god at afvente mig der. Lad ingen vente efter mig eller komme at opsjøge mig. Jeg ønsker at hvile mig en Smule her i den kjølige Skygge. Giv min hjerteligste Hilsen til dem, der kommer Dem imøde, og forsikrer dem om, at jeg vil være hos dem, naar —“ her stansede Markuisen og saa sig drømmende, næsten skjælmst om i den grønne duf-tende Skov, — „naar jeg — — saa snart som muligt.“

Hesten vrinkede af Fryd og dansede graciøst hen over det violbroderede Grønsvær. Snart steg han af Sadelen, bandt Tøilen om en ung Gren, og kastede sig henrykt ned i den bløde Græs.

Med en brødefuld Dyksalighed hengav Markuisen sig til Diebliffets overstrømmende Velvære, til Trods for den Fortvilelse, hvori han sandsynligvis hensatte Lexingtons patriotiske Sjæle. Det var saa uendelig deiligt at sidde uforstyrret og se paa de merkkelige, brogede Tugle, se dem flybe fra Træ til Træ, og lytte til den døfsige Summen af Insekterne. Paa den anden Side af Skoven kunde han sene de flade frugtbare Marker; de mindede ham om det skjønne Touraine Landskab. Der var nogle høie lombardiske Bopler, som end mere forhøiede Ligheden, disse Bopler eller i al Fald deres Forgjængere havde President Jefferson egenhændig indført fra Europa.

Pludselig fløi den pragtfulde Landauer forbi i en Støvsky, fulgt af det talrige Følge. Afsted for de, uden saa meget som at se ind i den lille Skov, hvor selve deres Herre i yderste Velvære hvilede sig ved Foden af et stort Egetræ.

Da de var kommen forbi, drog Markuisen et Befrielses Suk. Nu følte han sig i Sandhed ganske sikker, sin egen Herre i en Dag af Frihed og Fryd. Tanker om uopfyldte Pligter og Uhyøflighed mod de gode Lexington-Folk ophørte med at behvære hans Samvittighed. Den oplivende Morgenluft havde forandret sig til en søvndylsende Middagshede, og en drømmelignende Dyksalighed sænkede sig ned over Monsieur de Marquis; patriotiske Pligter og Borgerdemonstrationer antog mere og mere Former

af lette Mander, der paa florlette Binger svævede bort i den blaa Æter og forsvandt for bestandig.

\*

Markuisen havde sovet, maaste ti Minuter, maaste en Time, men pludselig vaagnede han med en Følelse af, at der var nogen i Nærheden af ham. Han saa op og opdagede en liden Tyr, tolv—tretten Aar gammel; med en Væltebluse og en medtaget Rasket, der indtog en flot Stilling paa hans ene Øre. Men til Trods for den frimodige Stilling af Rasketten og en lidt overdreven Frimodighed i Adfærd, syntes noget at thyge paa Gutten, og hans Pine saa ud, som om han havde grædt.

Markuisen satte sig op og saa paa Gutten, der hastig vendte sig og gik.

Han kom dog villig tilbage, da den fremmede kaldte paa ham i en særdeles mild Tone. Gutten syntes godt om den gamle Mand med det smukke milde Ansigt og de fine Ridelæder; desuden havde han nu i to Timer trampet alene omkring i Skoven, og det var rart at se et Medmennekket igjen. Saa kom han tilbage og satte sig ved sin nye Ven, ruskede i sin Forlegenhed store Lotter af Græs og tittede en Gang imellem op paa den fremmede Herre, han saa ubentet havde truffen paa.

„Hvor er du kommen fra, og hvor skal du hen, mit Barn?“ spurgte Markuisen venligt.

Gutten havde taget Rasketten af og dreiede den langsomt i de brune Hænder.

„Jeg er rendt væk fra Skole, Herre,“ sagde han med stor Brabado, „men jeg haaber,“ tilføiede han ængstelig, „at De ikke vil fortælle Skolemesteren, at De har mødt mig, derjom De skulde træffe at se ham.“

Det gav et lidet skuldbebidt Sæt i Markuisen. „Løbet fra Skole — rendt fra dine Pligter. Det er meget forkjert mit Barn,“ sagde han strengt. „Hvordan gif det dog til?“

Gutten begyndte at faa en Ide om, at den gamle Mand's Ansigt dog nok ikke var saa meget venligt, og at hele Verden havde sammensvoret sig mod Gutten, der skulde fra Skole.

„Jo, ser De,“ forklarede han med en reisende Gulken i Stemmen, medens han i sin Fortvilelse ruskede mere Græs, „jeg vilde aldrig have gjort det, hvis det ikke var for den store franske Markuis, der kommer til Byen i Dag. Maaste har De hørt om ham. Han kjæmpede sammen med General Washington og hjalp med at frelse Landet, og nu, kommer han og besøger os. Men jeg vilde ønske han ikke kom, for hele Byen er bleven tosset, siden vi hørte det, og alle sammen skal de i Dragter eller lære noget at sige, og Skolemesteren er den værste af dem alle.“

„Ah!“ sagde Monsieur le Marquis fra hans Stilling ved Foden af Ege træet.

„Ja, Herre,“ vedblev Gutten ibrigere, „og i Gaar bankede Skolemesteren os alle sammen, fordi vi ikke kunde udenad: Lad Friheds Banner viste stolt i Patrio-



ters Land. Den skal vi synge, naar Markuisen gaar til Bal i Aften og 13 unge Damer skal klædes i hvidt, og hver skal give ham en rød Rose og et Flag. Presten siger, vi er nødt til at lave alting storartet, ellers bliver han skuffet, efter Stasen i Philadelphia og New York."

Markuisens Sambittighed sømmede sig igjen.

"Og Skolemesteren skal sige noget paa fransk," vedblev Gutten i en stræklagen Stemme, "og det er det, som gjør ham saa gnaben, tror jeg nok. Na, det har taget ham Dage at lære det, og Presten maa høre ham i det saa mange, mange Gange, men han kan ikke huske det,

Se Fædrene slumre i Ro,  
Der samlede med dem til Strid.  
Men evigt i Sønnernes Hjerte bo  
En hellig Taknemmelighed.  
Vi høier ei Rakke; thi stolt er vor Væ,  
Men Hjertet tilhører vor Helt Lafayette,

skreven paa den, og jeg skulde fremsige dette," ud af Blusen trak han et Stykke krøllet Papir, hvorpaa var skreven: Ode, til Lafayette af Doktor Percival; "og jeg kan ikke huske det, og min Fader har lovet mig Bank, hvis



Havnen i Kingstown paa Ven St. Vincent.

Denne By har ogsaa været truet ved Jordbælv og Ødelæggelse.

og Presten siger, han udtaler ikke Ordene paa samme Maade to Dage i Træk."

Der var et Udtryk af hjerteløs Skadesryd paa Gutten's Ansigt.

En medynksfuld Bøje for Skolemesteren rørte sig i Markuisens Bryst. Han tænkte sig den høie unge Tyr, med et blegt Studenteransigt og langt Haar i Fortvilelse fremsige de ukjendte Ord igjen og igjen, for at Rygtet om hans store Værdom ikke skulde smelte bort.

"Men det er ikke det værste," vedblev Gutten sorgfuld. "Eftermiddag, efter den store Middag, vil Skolemesteren have os til at marschere forbi Markuisens Telt under en Bue med

jeg ikke kan det, og Skolemesteren vil banke mig, hvis jeg glemmer det, og saa løb jeg væk," fluttede Gutten fortvilet.

Monsieur le Marquis følte sig afgjort ilde tilpas. Her var en hel By paa Venene, en Skolemester i Fortvilelse, unge Damer i hvide Kjoler og en liden Gut i den nderste Rød, alt sammen for hans Skyld; og han, Gjensstand for saa megen Væ og Besvær og Udgift og patriotisk Iver, han skjulte sig, forsømte sine Pligter som Gjest, uvillig endog til at være den hæderkronede Væsgjæst. Den bortløbne Skoleguts Overtrædelse sank ned til ingen Ting i Sammenligning med hans egen.

Markuisen saa estertænkjomt paa Gutten. "Kan du det alt sammen?" spurgte han.

„Jeg kan det — næsten Herre; men jeg har aldrig seet en Markuis. Han maa være en rædson en, og jeg ved, jeg vilde blive saa bange, naar jeg saa hans Guldklæder og Sabel og Krone og hørte ham tale, at jeg vilde glemme hver en Smule. Saa løb jeg væk; for jeg vidste, jeg fik Bant, om jeg blev og glemte mit Stykke, og jeg vil hellere bankes for at løbe væk og slet ikke sige det.“

Monsieur le Marquis sukede og saa sig omkring; Skoven var saa indbydende som nogenfinde, Fuglene kvæde lige smukt, om endstjont Markuisen syntes at skjæle en liden sarkastisk Tone i deres Sang, — og de vilde Blomster duftede lige sødt, men Markuisens Samvittighed var Ihsbaagen og plagede sin Eiermand.

„Min Gut,“ sagde han tilsidst, dette her er ikke, som det burde være. Vilde du skuffe Nationens Gjest ved at blive borte og ikke fremsige, hvad den gode Skolemester har befalet dig? Du maa lære det Stykke og lade mig høre dig, indtil du kan det paa Fingrene, og saa vil vi vende tilbage til Byen — hvor jeg ogsaa er ventet. Den første Lektie i Livet, som alle maa lære, har til Overskrift „Pligtopfyldelse“.

Markuisen sukede igjen og rømmede sig let, medens en sagte Vind, strøg gennem Skoven og høiede de høie Blomster til Jorden, saa det saa ud for Markuisens onde Samvittighed, som om de krummede sig sammen af bare Latter over at høre ham fremkomme med saadan en Moralprædiken.

„Men Markuisen,“ indvendte Gutten, „jeg dør af Frygt, naar jeg kommer ham nær.“

„Min Gut,“ svarede Markuisen beroligende, „en Markuis er ingen saa vidunderlig Person, som du tænker dig, — blot en Mand, som du en Dag vil blive — som jeg er nu — ikke værre og ikke bedre, og han vil blive meget skuffet, som jeg ogsaa vilde blive, om du ikke udrettede din Del af Ceremonierne ved hans Komme. Han er ikke i Guldklæder eller gaar omkring i et fredeligt Land med Sabel og en Guldkrone paa Hovedet. Ja, jeg er temmelig vis paa, at Monsieur Lafayette er klædt omtrent som jeg er, og du behøver ikke at være mere bange for ham end du er for mig. Kom nu, lad, som om jeg er Markuisen og fremsig dit Stykke for mig!“

Stemmen, der havde inspireret Armeer, inspirerede Gutten, og der i den lille Skov stod han op, og rettet igjen og igjen af Monsieus le Marquis, der holdt det kostelige Stykke Papir — med feitede Bevægelser lært efter megen, baade fysisk og aandelig Smerte fra Skolelæreren — der just i dette Øieblik i den gruelligste Angest, var paa Jagt efter Desertøren, fremsagde han Doktor Percivals Dø:

I vor Friheds Fødselsstund,  
I den mørke, bange Time,  
Da England, stormmægtig ond,  
Lod Friheds Dødslokke kime,  
Stolt fra Fædrene det Lød:  
„Kun som frie Mænd vi følge,

Vi er fri i Liv og Død,  
Fri som Havets frie Bølge.

Snart i Magtens fulde Glans  
Hæver sig de stolte Troner  
Snart i sidste Dødningsdans  
Svinges mægtige Nationer.  
Frihedsaanden hævet staar  
Med Indskriften paa sin Bænde:  
„Thranni og Magt forgaar,  
Frihed hersker Folk og Lande.“

Friheds Tempel evig staar  
Uberørt af Tid og Vælde,  
Rundt omkring i Hysglans staar  
Navne ingen Tid kan ælde,  
Og blandt Heltenavne kjære  
Skinner klare, uden Blet  
Navne to, vi evigt ære:  
Washington og Lafayette.

„Å,“ sagde Gutten, da han var færdig, „hvis jeg bare kunde sige det for Dem i Stedet for den Markuis!“

Bludselig hævede Markuisen Hovedet, som han havde høiet, medens Gutten fremsagde de sidste Ord, og Gutten saa, at den gamle Mand's Dine var fulde af Taarer, endstjont han smilte.

„Min Gut,“ sagde han, „du skal sige det for mig, og du behøver ikke at være bange for jeg er Markuisen og din Ven. Du vil gjøre din Pligt saa godt, at din Fader ikke vil banke dig, og Skolemesteren vil ikke skamme sig over dig. Kom, du skal sidde bag ved mig paa min Ghest, og vi vil ride ind til Byen, hvor vore Venner venter os, og hvor, tror jeg nok, vi burde have været for lang Tid siden!“

Monsieur le Marquis reiste sig op til sin fulde Høide og sukede, da han kastede et sidste Blik mod det svale grønne under Træerne, mod Violerne og Skovstjerne, og Bindblomsterne, der ikke længere spottende høie sig, men syntes at nikke Farvel. Han tog den forbausede og lykkelige Gut ved Haanden og vendte resolut Ryggen mod Skoven med Skyggerne, Blomsterne og Sangfuglene og Ansigtet mod Banketter og Processioner og patriotiske Taler.

Men just som Markuisen var i Færd med at løse sin Ghest, der havde havt en Middagsføvn, og ikke var bleven vækket for at afgjøre moraliske Spørgsmaal og overhøre patriotiske Døer, hørtes en Lyd af galloperende Geste, og Raslen af Vognhjul, og der kom den store Landauer tilbage. Til Trods for Ordren, havde Byfolkene sendt den sporenstregts tilbage for at hente den længe ventede Ghest.

Monsieur le Marquis og Gutten klæbte op, og Side om Side drog Desertørerne uskyldige og triumferende ind i Lexington.



**En Forfrækkelse.**

Det forekommer mig i allerhøjeste Grad mærkværdigt, men jeg kunde tidligere næsten aldrig læse et Abvertissement om et eller andet Kvaksalvermiddel og alle de Sygdomme, som de skulde helbrede, uden at jeg fik en Følelse af, at jeg led i det mindste af en, to eller tre Stykker. De i Abvertissementer og Bøger nævnte Symptomer syntes jeg altid passede paa de Fornemmelser, jeg havde.

Jeg gik en Dag ind paa Universitetsbiblioteket for i en større Bog, der handlede om alle Sygdomme og deres Behandling, at læse noget om, hvad jeg skulde gøre for den Sygdom, jeg følte, jeg havde i Kroppen. Jeg tror, det var Influenza. Jeg fik fat i Bogen og læste af alle Livsens Kræfter. Uden at vide af det, vendte jeg Bladet, da jeg var færdig med Influenza, og læste om en anden Sygdom. Jeg huffer ikke længere, hvad det var, jeg læste næst, men det staar for mig som en eller anden frygtelig Farsot. Inden jeg endnu var kommen halvt tilende med Symptomerne, havde jeg faaet den faste Overbevisning, at jeg ogsaa led af den Sygdom.

Et Dieblif sad jeg stiv og bleg af Rædsel, og aandeløs bladede jeg længere hen i Bogen; her traf jeg paa Beskrivelsen af Tyfus. Ved at læse Symptomerne fandt jeg straks, at jeg havde lidt af Tyfus i Maaneder uden at vide det. Fuld af Forundring over alt, hvad der kan hændes et Menneſte, slog jeg op paa St. Veitsdans (Chorea), og nu ventede jeg næsten, at jeg ogsaa led af den Sygdom, hvad jeg ved at læse Symptomerne ikke var i mindste Tvil om.

Jeg var nu overbevist om, at mit Tilfælde maatte være meget interessant. Jeg bestemte tillige, at jeg vilde vide en Gang for alle, hvor mange Sygdomme jeg havde, og begyndte derfor forfra i Bogen og læste alt i alfabetisk Orden. Jeg fandt hurtigt, saavidt jeg nu erindrer, at jeg havde begyndende Koldfeber, men det akute Stadium vilde indtræde inden ret længe. Det gjorde mig godt, at jeg syntes at forstaa, at der var ingen særlig Fare for kronisk Nyrebetændelse, saa jeg kunde have Haab om at leve i hvert Tilfælde nogle Aar, for saavidt angik denne Sygdom. Af Kølra havde jeg derimod lidt i lang Tid, og Difterit syntes jeg at være født med. Jeg gjen-nembladede samvittighedsfuldt hele det store Verk og sluttede endelig med den kjedelige Opdagelse, at den eneste Sygdom jeg var sikker paa, at jeg ikke havde, var Faare-sygge.

Til at begynde med var jeg næsten forarget over dette. Jeg syntes, at hele Situationen var saa taabelig, at jeg næsten kunde have haft denne Sygdom med. Hvorfor ialverden havde jeg ikke ogsaa faaet Faare-sygge? Men efter nogle Dieblifkes Overveielſe blev jeg tilfreds med, hvad jeg havde faaet, og bestemte mig til at komme igjennem Verden uden Faare-sygge. Tilværelsen var alvorlig nok med Udsigten til den forfærdelige Gigt og andre Lidelser.

Jeg satte mig ned og grundede. Jeg tænkte paa, hvor længe jeg kunde holde det ud. Jeg prøvede at komme til Klarhed over min Tilstand. Jeg følte paa min Puls; straks kunde jeg slet ikke føle den, derpaa syntes den pludselig at fare afsted. Jeg tog mit Ur op og talte den — den slog 147 Slag i Minuttet. Jeg forsøgte uden Speil at se paa min Tunge; jeg rakte den saa langt ud som muligt, luffede det ene Side og forsøgte at undersøge den med det andet, men jeg kunde kun netop se Spidsen, og det eneste, jeg kunde faa ud af den Undersøgelse var, at jeg sikkert havde Skarlagensfeber.

Jeg gik ind i Bibliotekets Læsestue som et nogenlunde lykkeligt og sundt Menneſte, jeg slæbte mig ud som et rent Brag.

Saa gik jeg fluk op til min Læge. Han var en gammel Omgangsvæn af mig og modtog mig med følgende Tiltale:

„Nu, hvad er der iveien med dig?“

Jeg svarede: „Jeg vil ikke spille din Tid med at fortælle dig, hvad der er iveien med mig. Livet er kort, og jeg kunde være død, inden jeg blev færdig; men jeg vil hellere sige dig, hvad jeg ikke feiler: jeg har ikke Faare-sygge. Hvorfor jeg ikke har Faare-sygge, kan jeg ikke sige dig, men det er en Kjendsgjerning; jeg har ikke den Sygdom, forresten har jeg alle andre.“

Jeg fortalte ham, hvorledes jeg havde gjort Opdagelsen. Han undersøgte mig, saa meget alvorlig ud og skrev en Recept, som jeg puttede i min Lomme og gik ud.

Jeg aabnede den ikke, men gik til nærmeste Apoteker og gav ham den. Han læste den og gav den tilbage til mig, idet han sagde, at han ikke havde den Slags Ting. Jeg læste den; den lød saaledes:

1. Et godt, nærrende Maaltid tre Gange om Dagen med seks Timers Mellemrum.
2. En Spadseretur paa tyve Kilometer hver Morgen.
3. 3 Seng Al. 10 Aften præcis.
4. Bliv ikke ør i Sovebedet over Ting, som du ikke forstaa.

Jeg fulgte de givne Anvisninger, og det lykkelige Resultat blev, at det frelste mit Liv, og jeg nyder stadig god Helbred. Jeg har skrevet dette for at hjælpe mine lidende Medmenneſter; thi uden Tvil er jeg ikke den eneste, som har været i den Sindsstemning. Jeg indser nu bagefter, at det bedste Middel mod en saadan Hærskare af indbildte Sygdomme er en liden Smule sund Fornuft.

Naar det er koldt Veir, synes vi det er vor Pligt at klage, naar det er varmt kommer vi ihu samme Pligt. Det første vi ser efter om Morgenens er om det er fint Veir, og hvis det ikke falder ganske i vor Smag begynder vi at klynke og klage paa Veiret. Vi har læst om en gammel Mand, som aldrig klagede over Veiret; og hver Morgen han baagnede, var han saa inderlig glad over, at der var saadan en Ting som Veir paa Jorden.

## Din Bolig.

*Andante.*Bernh. Klein.  
Text og Arr. for Bl. Kor af H. A.

*dolce e legato.*

Selv Him - le - nes Hvelv Kan dig ei rum - me, Langt min - dre det Hus, Som vi dig bygged

Din Bo - - - lig

har! Selv Him - le - nes Hvelv Kan dig ei rum - me, Din Bo - lig

er dog i Hjer - - tets Vraa som ven - - ter, haa - ber i Tro paa

er i Hjer - tets Vraa, i Hjer - tets Vraa, som venter, haa - - ber, tror paa  
haa - ber i Tro

dig. I Hjer - ters Vraa du ta - ger Bo - - lig.

dig. I Hjer - ters Vraa..... du ta - ger Bo - - lig. Him - lens Hvelv kan ei

I Hjer - ters Vraa du ta - ger Bo - lig.



o Gud! Langt min - dre det - te Hus, vi dig  
 rum - me dig..... langt min - dre hvad vi dig byg - - ged  
 min - - dre

Langt min - - dre det - te Hus vi

har! Selv Him - le - nes Hvelv, Kan dig ei rum - me Langt min - dre Hu - set vi dig  
 Langt min - dre det Hus, som vi

*mf*  
 byg - ged har. Hør i det Hus hvert stil - le Hjer - te - suk,  
 Hør i det Hus hvert stil - le

Hør i dit

Hør i dit Hus hvert stil - le Hjer - te - suk, Hvert Hjer - te - suk,  
 Hjer - te - suk, stil - le Hjer - te - suk.  
 Hør i dit Hus hvert et Hjer - te - suk.  
 Hør i dit Hus hvert stil - le Hjer - te - suk.

Hør i dit Hus hvert et Hjer - te - - suk, Hør hvert

Hør i dit Hus hvert et Hjer - te - - suk, Hør hvert  
 Hus hvert Hjer - te - - suk,..... Hvert stil - - le Hjer - te -  
 Hør i dit Hus hvert Hjer - te - suk,  
 Hør i dit Hus hvert stil - le

*dolce.* *p* *mf*

suk! Du er Sleg - ters Bo - lig, Slegt til Slegt! Om vi skal van - dre gjen - nem Dødsda - le, da  
Dø - dens Da - le,

Du er Ly - set

er du vor Til - flugt og Skold Du er Lys for vor Fod gjen - nem Li - vet og

*dolce.*

gjen - nem Dø - den. O Gud, selv Him - le - nes Hvelv kan dig ei rnm - me, Langt

min - dre det - te Hus vi byg - ged har, selv Him - le - nes

selv Him - le - nes

Him - lens Hvelv....

Hvelv. Men Hjer - ter - nes Vraa,.... er din Bo - lig, din Bo - lig.

Hvelv. Men Hjer - ters Vraa er din Bo - lig,



# UNGDOMMENS VEN

(YOUNG PEOPLE'S FRIEND).

A Semi-Monthly Magazine devoted to the Interests of the Norwegian Young People of America. Published by

UNGDOMMENS VEN PUBLISHING CO.,

Minneapolis, Minnesota.

K. C. HOLTER, Manager and Editor.

Subscription price, \$1.00 per Year in advance.

Addr

UNGDOMMENS VEN,

283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Entered at the Post-Office at Minneapolis, Minn., as second-class mail matter.

## PRUDENCE WINTERBURN.

By Sarah Doudney.

### CHAPTER XII.

It seemed that Mrs. Chafford was in no hurry to return to Pine Cottage. She wrote to Uncle Peter, and informed him, that her doctor had advised her to remain under his care for a long time.

The fact of the matter was that Josephine was leading more of a double life than any time before. She left her children with her brother-in-law, and having her pocket well filled with money, she began to enjoy herself and took a plunge into the gay world again; but she had made Uncle Peter believe that she was an invalid, and would probably always remain so. Most of the time she spent at a fashionable watering-place, Bayswater, but her letters to Pine Knot were sent from Sandstone, where her brother-in-law, Mr. Paget, resided.

\*

Garret Montague found life in London very lonesome. His thoughts often went back to the happy hours he had spent with Prue and her folks, but the memories made him feel still more downcast.

Finally he could take up his work. As time went on, and his health became more firmly established, he began to look up old acquaintances.

One day he received a letter from Josephine, telling him that she had come to Bayswater with the children, and complaining of wretched health and spirits. She fixed a day for him to dine at her sister's house, and he readily accepted the invitation.

Not one word was dropped about the gay doings at Sandstone. Josephine, plainly dressed, and very quiet in demeanour, was still the gentle pensive widow he had known at Thistledean. The children were shy and reserved; and Sybil mounted strict guard over Walter throughout their cousin's visit.

"I can never forget your kindness to me, Garret," said the widow at parting. "The sum that I owe you—"

"Do not speak of it," he entreated. "Have you—do you ever hear from friends at Thistledean?"

"No," she answered sadly; "no one writes to me but Uncle Peter, and he gives me very little news. It is a thankless world, dear Garret."

"And my uncle, does he never ask for me?"

"Never; I am sorry to say it. His letters are often very cold and formal; and I sometimes think he has wearied of me and the children. Poor little Walter was rather troublesome, I fear, after you were gone; Uncle Peter grew fidgety, and scolded him when he made a noise.

I am going to send him to school as soon as I can afford it; he must not go back to Pine Cottage."

Garret returned to his lodgings sadder than he left them, and all little Nelly's powers of consolation could scarcely win a smile from her new friend. If any faint gleam of hope had lurked in his heart. Josephine had extinguished it thoroughly, and the world seemed all the colder and drearier for that brief visit to Bayswater.

But Mrs. Chafford had heard one piece of news from Thistledean which she had carefully concealed from Garret Montague. Uncle Peter had written to tell her that Prudence Winterburn was laying sick unto death.

\*

For many days there was little hope that Prue's life would be spared to those who watched and prayed around her day and night. At last the doctor saw that his patient was feeling her way out of the phantom land. Della's heart gave a great throb of joy when she caught the first glance of recognition in her sister's eyes. But although the progress of recovery went slowly on, it seemed to stop at a certain point. It was but the shadow of her former self who lay, day after day, on the sofa near the window, watching the trees and taking no interest at all in the life that went on around her.

At this time it was noted, and especially by the rector, Mr. Fincham, that Mr. Sorrell was falling fast. People said he had been troubled too much by his relatives, and many had observed how silent Uncle Peter became, when the conversation drifted toward Garret Montague. The whole affair was a mystery that now soon was going to be cleared up.

It so happened that Mrs. Fincham's sister, Anne, came to visit with the rector, and this lady knew all about the sort of life that Mrs. Josephine Chafford was leading at the fashionable watering-place.

A few days after Anne's arrival, Mr. Sorrell came on a short visit to the parsonage. While drinking tea Anne entertained the company by telling of her experience at different places, when all of a sudden she turned to Mr. Sorrell, and said: "By the way, Mr. Sorrell, your niece, Mrs. Chafford, was making quite a sensation there."

"My niece!" echoed the old man in astonishment. "My dear Mrs. Jefferson, you do not know that poor Josephine is in wretched health at Bayswater. She left me in September, and went to the Pagets that she might have the advice of a physician. I am most anxious about her."

There was a momentary pause. Something like mischievous triumph gleamed in Mrs. Fincham's eyes; she felt sure that they were on the brink of a discovery.

"Was it in September that you saw Mrs. Chafford at Sandstone, Anne?" she asked.

"It certainly was," Mrs. Jefferson answered. "She stayed on into October, and was there about four weeks. I did not renew my acquaintance with her, simply because she was in the midst of a gay set, and I felt that an old woman and a little child would only be a couple of bores."

"And her children, were they with her?" continued the vicar's wife.

"No; she was staying at the Crown Hotel quite alone."

"The Crown! That is the grand hotel of the place?"

"It is; very grand and very expensive. I had no idea that Mrs. Chafford was ill; she seemed to be in excellent health and high spirits.

Mr. Sorrell was utterly silent; listening eagerly, he

never looked at the speaker, but kept his gaze fixed upon his plate.

He knew that Mrs. Jefferson was not one of those women who talk wildly, and make mistakes. Cheerful and amusing as her conversation was, she never strayed into extravagant statements, nor sacrificed truth to a love of fun and gossip.

The conviction of Josephine's deceit was now slowly forcing itself upon his mind; and perhaps that mind was not entirely unprepared to receive it. Josephine continued to write to Mr. Sorrell about her weak condition, but she had gone a little too far; she had been a trifle too agreeable, so the old man had begun to suspect that she was hiding something from him. He was, of course, surprised, but not so very much, when Anne continued to say:

"Mrs. Chafford wore very striking costumes at Sandstone. She has laid her mourning aside, and her choice of colours was decidedly unique. When I met her here she was pensive; in fact, quite melancholy; but at the seaside I saw a new creature. A rumour was going about that she was a rich widow with great expectations; and, indeed, her style of dress, and mode of living would naturally confirm the report."

No more was said about Sandstone; the conversation was quietly turned into another channel; and Mr. Sorrell made an effort to join in it again.

They all noticed that he spoke in a clearer voice and walked with a firmer step when he took his departure. The baneful spell was broken; they thought, and he would soon be his old vigorous self once more.

The next day a hurried message was brought from Pine Knot that Mr. Sorrell had had a stroke of paralysis, and that the doctor thought his condition very critical. He could speak very little but his mind seemed perfectly clear. When the rector came to the bedside, and looked anxiously into the face of the old friend, it was not Josephine's name that rose to the old man's lips. "Nephew—Garret," he said earnestly.

"He shall be telegraphed for," Mr. Fincham replied.

The next was "Goldie"—that was the lawyer that had helped to write Mr. Sorrell's will.

They thought it was out of question to send for Josephine, as she had just written that she was growing weaker and weaker.

Garret's address was soon found, and a telegram was sent him at once.

It was between three and four in the afternoon when Garret Montague left his office in the City and turned his face towards Bayswater.

He had neither seen nor heard anything of the Chaffords for a month, and he was beginning to pine for a little family news. Garret's relations were not numerous; and it was no light sorrow to find himself cut off from Uncle Peter, the nearest and dearest that was left to him.

The days were short, and he did not go back to his lodgings before proceeding to the Pagets' house.

He had to knock and ring twice before the door was opened; and was then informed that no one was at home. But the well-known sound of his voice reached the ears of one lonely little listener, moping in the dining-room; and just as he was turning away Walter ran out into the hall. "Don't go, Cousin Garret," he screamed. "I'm here all by myself, and I'm so miserable."

"Naughty boy," the housemaid was beginning to say; but Garret heeded her not. The sight of the little fellow,

looking pale and thin, and decidedly untidy, recalled a host of memories, and touched his heart. Poor Walter had been so odd and silent the last time they had met, that Garret had almost thought himself forgotten by the child.

"I will come in and talk to you, Walter," he said in his old kind tone. "What makes you miserable, my man?"

"He is rather troublesome, sir," put in the housemaid, in a mincing voice. "Of course he can't be taken everywhere with his mamma, and he gets ill-tempered when he is left at home."

"I'm not ill-tempered," declared Walter sturdily. "But I've nobody to play with when Harry is at school; and no one manages me as Keziah did. Every one here is always so cross."

The maid went her way to her own regions, muttering to herself; and the boy eagerly drew Garret into the empty dining-room, and shut the door.

"I wish you would let me come and stay with you for a bit," he said, stroking Garret's arm with a soiled little hand. "It's so wretched now; mother told Uncle Peter that I was to be sent to school with Harry, but I haven't gone."

"Perhaps she will send you by-and-bye," said Garret soothingly. "She has been feeling so ill that she could not do all she wished."

"She hasn't been ill at all, Cousin Garret," replied Walter, speaking quite deliberately, and looking straight into his companion's face. "I'm not a baby now, and I won't be hushed up for ever. She goes out to parties nearly every day, and dresses in the most beautiful frocks you ever saw!"

Garret was a little startled by this abrupt disclosure. He had accepted Josephine's assertions in perfect faith, and she had repeatedly declared herself too ill to go anywhere.

"I will ask your mother to let you come to stay with me," he said, anxious to change the subject. "I could have you from Saturday till Monday, you know."

"Oh, thank you!" responded Walter, giving his arm a rapturous squeeze. "I was so sorry when you went away from Pine Cottage. Uncle Peter was cross to you, and that made you go. But he wouldn't have been cross if mother hadn't told him that you were always teasing her for money to pay your debts."

"Walter!"

"It's true; I'm not a baby, and they shan't keep on hushing me. I was riding on the wall close to the study-window, but they didn't know I was there. They were talking in the study, and I heard what mother said. You were gone to Thorn Farm, and Uncle Peter was cross when you came back."

"Walter, you must have been mistaken. It is very mean to listen."

"I didn't want to listen; but I heard. It's all true; and I'm glad I've told."

"I must go home now," said Garret, rising, and feeling an intense desire to be alone. "Good-bye, dear old boy; I won't fail to keep my promise. And, Walter, you will try to forget that—that nonsense that you have been telling me?"

"It's all true," insisted Walter gravely. "But I'll try to forget it if you like."

Thoughts, misgivings, suspicions thronged into Garret's mind as he took his way back to Bloomsbury, bewildered and sick at heart. And through all his troubled musings an old proverb was ringing in his ears as persistently as



a chime—over, and over, and over again it came; but where he had first heard it he could not tell:

"Children and fools speak the truth."

If that were indeed the truth which the child had spoken, the key to his uncle's unaccountable conduct was found at last.

But what if it were found? He could not turn the boy's evidence against Josephine; he must just remain quietly under the cloud of Mr. Sorrell's displeasure, without making an effort to clear himself. It was hard; but he did not see how he was to convince the old man of his innocence.

If his cousin had indeed maligned him to his uncle, her motive was only too plain. She was scheming for the sole possession of Uncle Peter's property; and she had been determined to get rid of her most formidable rival by any means in her power.

But if Josephine had falsely accused him, might she not also have falsely accused another? Had he not been too hasty in accepting her testimony against Prue Winterburn?

Yet there was Prue's own letter, and the locket that he had seen at the silversmith's shop at Foxham.

His brain was confused by a thousand conflicting thoughts; and he told himself, half despairingly, that there was only One who could ever unravel this mystery. But it is not always His will that mysteries should be unravelled in this world.

It was dark when he returned to his lodgings; the neighboring church-clock chimed the half-hour after six, and Garret vaguely realised that he was weary, and stood in need of food and rest.

#### CHAPTER XIII.

In the entry he met a little girl that handed him a telegram. It was as we already know from the pastor in Thistledean, and contained the following words: "Come to your uncle at once."

All the old-time energy came back to him at once, and late in the night he stepped on the platform of the station nearest to Thistledean, where he was eagerly welcomed by Mr. Fincham.

Uncle Peter had passed a quiet night, and next morning Garret went in to see him, and every shadow of mistrust and misunderstanding was cleared away forever. Uncle Peter put plain questions, and Garret gave frank answers. Now the young man understood fully what a miserable game had been played on him.

In the drawing-room Garret met Mrs. Fincham, and from her he learned for the first time that Prudence Winterburn had been sick, and that she still was far from well. "I went to see her yesterday," she continued, "and when I bade her good-bye, I asked her why she did not find life worth living? She answered me in those sad words of the Psalmist—some of the very saddest, I think, that sorrow ever wrung from a human spirit: 'Lover and friend hast Thou put far from me, and hid mine acquaintance out of my sight.'"

Once more on the old road to Thorn Farm!

Garret's step was quicker now than it had been last spring; but his heart ached as it had never done in the invalid days.

He was wondering if they would send him away, or permit him to see her once more.

He met Delia first. Her greeting was cool and grave; she was no longer the genial Delia of other days, but a

sad old woman, worn with trouble and weariness; and she showed no pleasure in seeing him. But when he explained that he had not heard of her sister's sickness before he came to Pine Knot last night, her attitude toward him changed. And now Delia told him, how one day she found a small piece of crumbled paper near the place where Prue and he had sat on the day when Sybil brought the note. She now gave it to Garret. It consisted only of a few lines in Josephine's well-known hand, and contained an earnest entreaty that Prue would lend her ten pound; and there was also an allusion to the poor girl's former kindness in having helped the widow in her need.

Delia went on to tell how Prue in her sickness had unconsciously revealed how she had parted with some family trinkets for her friend's sake. And then Keziah had told her how she had overheard a conversation between Mrs. Chafford and Garret, in which the former had given him to understand that she had let Prue get money from her. Later Prue had told her sister how Mrs. Chafford had gained influence over her and led her to make so great sacrifices for her.

"I do see it all," Garret said, slowly and bitterly, as the full consciousness of Josephine's baseness overwhelmed his mind.

As Delia watched the changes in Garret's face, her heart sympathized with his sorrow and regret. She knew now all her sister was to him, and foresaw the happy life of love and trust that might open for them both. Josephine had parted them; it should be Delia's task to bring them together.

"You will find her in our old school-room," she said, "she is very fragile still; you will remember that she is not the vigorous girl of last summer."

"I will remember everything," he replied.

Changed indeed she was; the beautiful grey eyes seemed to have gained a saintly clearness, and the complexion, always colorless, had now the pure pallor of an arum lily. The rich hair, cut off in the fever, was growing thickly again, and waved round the head in a soft rippling mass that scarcely reached below the ears. She neither moved nor spoke when Garret entered; but her face was illuminated. The lips parted slightly, the eyes shone; it was sufficient welcome.

Half-an-hour afterwards Delia ventured to knock at the door, and Garret's voice, frank and clear, bade her come in.

He rose to open the door and Delia entered. The last light of the day suffused the room with a soft glory, and lit up the two happy faces that were turned towards the anxious sister. But there was no need for anxiety now, and Delia stood looking at them both in an ecstasy of peace.

"Well, Prue," said the vicar's wife, "do you find life worth living now?"

Prue, a bride of two or three hours, was the centre of a group of friends assembled in the large dining-room at Thorn Farm. She still wore her creamy satin and orange-blossoms; but the time for laying aside the bridal array was drawing nigh; and the travelling-dress was lying ready in the old chamber upstairs.

She smiled a little at Mrs. Fincham's questions; but there was no need to answer in words.

It was the day after Christmas. Prue would not leave her old home till the festival was over; and Garret was unwilling that the wedding should be delayed.

There was nothing to wait for, he had urged again and again; and Uncle Peter had been eager to see his nephew's happiness established. The old man had insisted on putting Garret in possession of the greater part of his property, retaining just enough to keep up the little establishment at Pine Cottage in the old way.

"I shall not last many years," he had said, "and what is left I shall bequeath to Josephine's children. Annie Paget and her husband can get on in the world without mine; and Josephine would make a bad use of money if it came into her hands. Let them go their way, Garret; but do you take charge of little Walter, and send him to school."

Garret had decided not to give up the secretaryship; and Prue had always had a desire to spend her life in town.

The December day was kind to the bride and bridegroom when they bade farewell to Thistledean. Sunbeams strayed through the delicate network of oak and beech; and winter song-birds sang their carols cheerily in the clear frosty air. The carriage rolled off to the railway-station, then, a little later, the guests dispersed, and Delia was a liberty to steal away and be still.

She went straight to her room, the sanctum where she had often knelt to pray for Prue's happiness in days when that happiness had seemed a doubtful thing. Well, it was all settled now; the dark cloud had been dispersed; the desired peace had come, and the kind sisterly heart might be at rest.

The household pet, so long the especial charge of Della, had passed into other keeping; her hands were empty now, and her heart was aching, even though the deep sense of gratitude and content.

It was evening; but the curtains had not been drawn across her chamber-windows, and the glow of the fire was the only light in the dim room. She still wore her bridesmaid's dress of prune-colored satin; and the fire-light shone upon the glistening folds of the gown, and on festoons of ivory lace and knots of flowers.

Della was young enough to win back all the bloom and freshness that anxiety had stolen away; already her cheeks were regaining their full oval, and her roses had returned; but the face had not yet quite settled into its old serenity.

With folded hands and bent head, Delia stood gazing into the fire. Out-of-doors, there was a sound of rising winds; the wintry calm of the day was over, and a northerly breeze was swaying and creaking the old trees around the farm.

How often Della and Prue had listened together to the wind-voices in their childish days!

Delia's chamber had been the nursery then; and she could conjure up a distinct image of Prue in black frock and pinafore, clinging to her sister's arm, when a louder blast than usual came sweeping round the house. A sensitive, fanciful child had Prue always been, given to castle-building and dreaming at a very early age, ever greedily drinking in tales of fairies and witches, and prone to remember any fantastic story that it was desirable for her to forget.

Garret, calmer in temperament, and far less imaginative than the wife he had chosen, was the companion best fitted by nature for Prue, and Delia smiled to think how tenderly he would check her little vagaries, and keep her impulsive spirit within bounds.

But the smile ended in a sigh; for Delia suddenly felt

a deep yearning for a sight of her sister's face, and the sound of her voice. When had she gone to rest without Prue's good-night kiss? And now Prue was miles away.

There was a low knock at the door; and then Miles entered, and came to take his station by her side. "Musing in the firelight, Delia!" he said. "I thought I should find you here. My dear, does it strike you that but a little while ago we were nerving ourselves to bid our Prue a far longer farewell?"

"I was forgetting that," she answered, turning to him with eyes that shone through tears. "Now that she has begun a new life, it is difficult to remember that she was lately so near death."

"God is good," said Miles solemnly. "There was one promise that I asked of her husband, Della, and he gave it without a moment's hesitation."

"What was the promise, Miles?"

"That he wouldn't suffer Josephine Chafford to darken his door, unless some great necessity arose. I hope I am not an unforgiving man, but I do not care to see Prue exposed to that woman's devices again. There are some people whom it is best and wisest to avoid, once and for ever."

\*

But Josephine made no attempt to seek an interview with her cousin and his wife. People began to understand her, and none believed her tales. Walter was sent to school, and as Sybil grew up, she, too, began to understand her mother and almost shrank from her in horror and pain. She tried hard to be good to her mother, but Josephine could not help seeing that her daughter had lost faith and respect for her. Finally she became the invalid she had pretended to be.

It was then that Prue, a supremely happy wife and mother, won her husband's consent to see her former friend again. There was really a genuine look of gratitude on her haggard face when Prue came in and took a seat beside her. They had a long and earnest conversation together and finally Josephine said:

"I think, Prue, that you are the very truest creature I ever met."

"There is One who spoke of Himself as the Truth," said Prue gently, "and the only way to be quite true is to come to Him, and ask Him to take away all our falseness for ever and ever."

THE END.

#### BOOK REVIEW.\*

##### The Thrall of Leif the Lucky.

"A Narrative of Love and Daring. A beautiful romance of the Viking days, with Leif Ericson's famous voyage as the leading motive in a story of unusual power. Illustrated in color."

By Otilia A. Liljencrantz. Published by A. C. McClary & Co., Chicago. Price, \$1.50.

There are two reasons why we take special interest in this book.

The first is, that it is written by one of our own race—a young Swedish woman, Miss Otilie A. Liljencrantz of Chicago.

\* Any one of the books reviewed in this number can be ordered through Ungdommen's Ven Pub. Co., 267—269 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.



When we come to think of it, very little has as yet been written and published by young Americans of Scandinavian blood. This is of course owing to the fact, that most of the Scandinavians live in the west, where the conditions naturally have been unfavorable to literature, and where very little deserving that name has been produced. That the people of the Scandinavian stock should not have been as much influenced by these unfavorable conditions in a newly settled country, as all other people, was not to be expected. But as these conditions become more favorable, we may be quite sure, that the descendants of a race, that has given to the world the great Saga-literature in the beginning of its literary history, and the works of Ibsen and Bjornson in the nineteenth century, will be heard from. A person does not need to be a prophet to say that. Love of strong, sturdy, heart-grasping literature has held a large place in the Scandinavian soul for much over a thousand years. And that love is deeply and firmly implanted in the soul of the Scandinavian youth, though the circumstances for expression, for producing literature, may in this country have been ungenial. As circumstances change for the better, literature will blossom forth, vigorous and beautiful. Miss Liljencrantz is one of the very first pioneers in this field, and taking that into consideration, as it certainly ought to be, her effort is a remarkable success. We don't say that it is an exceptionally great or inspiring book—one of those books a person ought to read—but considering the author's age, her western education, and the material she handles, her book is little less than marvelous.

The second reason why we are interested in the work is, that the material the author handles, is of great interest to all Scandinavians. The story deals with the Viking age—an age that has figured much in song and story, and which is attracting more and more attention from scholars and historians in all countries. Much cruelty, savagery and vulgarity there was in that age, but the courage that found expression in deeds of wildest daring, the love of song and story that dwelt in every breast, the high honor and unbroken word of these barbarians, if you will, challenge our admiration. Any story that has this heroic age for its setting is of interest.

The author has made herself thoroughly familiar with this age, and in the main she is true to the spirit, customs and characteristics of the time. It is almost impossible even for the greatest masters to portray characters that are, in every respect, true types of a bygone age, and therefore it happens almost as a rule, that the authors of historical novels take characters from the time in which they live and push them back some hundred years. Characters from the twentieth century perform the duty as heroes or rascals in the ninth or tenth century. When we began to read the book we feared that the author would have yielded to this almost inevitable imperfection a good deal more than turned out to be the case. It is remarkable how vivid, how real and true she has put before us an age, which it is no easy matter to understand sympathetically. She has succeeded in doing the American public a great service. But few take the trouble to study the Viking age in old documents and histories, and it is a good thing, that while the reader is enjoying a stirring story, he also obtains a pretty good picture of an age well worth knowing.

The story opens in Trondhjem, shortly before Leif the Lucky sails for Greenland. The scene then shifts to Greenland and later to Vineland, or America (the discovery of which makes a very important part of the

story), and finally back to Greenland. The plot is bold and has considerable sustaining interest, so when the book is once begun, it is reluctantly put aside before finished. Several times the plot becomes conventional, as is the case in most romances. The authors make things happen a little more conveniently than they do in actual life. Most of the characters are drawn with accuracy and skill, as for instance Leif the Lucky; Sigurd; Helga the Beautiful; and Alwin, the English slave.



A STIKING SCENE FROM "THE THRALL OF LEIF THE LUCKY."

The following extracts will give an idea of the author's language and descriptive ability.

"The old, old Norwegian city of Trondhjem, which lies on Trondhjem Fjord, . . . though hardly more than a trading station, a hamlet without streets, was humming with prosperity and jubilant life. The shore was fringed with ships whose gilded dragon-heads and purple—and—yellow hulls and azure—and—scarlet sails were reflected in the waves until it seemed as if rainbows had been melted in them. Hillside and river-bank bloomed with the gay tents of chieftains who had come from all over the North to visit the powerful Norwegian king. Traders had scattered booths of tempting wares over the plain, so that it looked like fair-time. The broad roads between the estates that clustered around the royal residence were

## Ungdommens Ven.

Et Blad tilegnet den norske Ungdom i Amerika, udkommer to Gange om Maanedeb. Udgives af

Ungdommens Ven Publishing Co.,  
Minneapolis, Minnesota.

N. C. Holter, Bestyrer og Redaktør.

Bladet koster pr. Aargang i Forstrib.....\$1.00  
Til Norge eller andre Lande i Forstrib..... 1.25

### Regler for Abonnementer. Læs dem!

**Bengeforsendelse.** Benge kan sendes i Postal Money Order, Express Money Order eller Bank Draft. Brevpenge kan sendes i Registered Letter, U. S. Postal Stamps kan ogsaa bruges, men se til, at de ikke er fugtige, saa de klæbes sammen eller fæstes til Brevet.

**Rvittering.** Adresselappen tjener ogsaa som Rvittering. Bladet er betalt til Udgangen af den Maaned, som er nævnt paa Lappen. Se efter om der er Rvitteret saa langt, som De har betalt.

**Oplyselse.** Naar De ikke vil holde Bladet længer, saa glem ikke at underrette os herom. Forsendelsen af Bladet stanses ikke, før vi bliver anmodet om at stanse det. Det er ikke nok, at De sender et No. tilbage, da vi ikke kan finde Deres Navn paa vore Subscriptionslister, uden vi faar vide Deres Post-Office Adresse. Naar Bladet opsiges maa al Restance betales.

**Forandring af Adresse.** Naar De vil have Adressen forandret, saa opgiv baade den gamle og den nye Adresse og glem ikke at tilføje Deres Navn.

**Prevenummer** sendes frit paa Forlangende. Alle Bengebestøb gives betalbare til Ungdommens Ven.

Fuldstændig Adresse:

Ungdommens Ven,  
Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

„Ungdommens Ven's nye Adresse blir herefter 267-269 Cedar Avenue. Breve, som nylig er afsendte til den gamle Adresse, kommer naturligvis til den nye, saa ingen behøver være bange for, at vi ikke faar Brevene.

\*

Striv til Atlas Jewelry Co., Metropolitan Block, Chicago, Ill., efter deres store illustrerede Katalog over Uhre og Sølvvarer. Den faaes frit. Glem ikke at nævne, at De saa Avertissementet i „Ungdommens Ven.“

\*

Rev. N. J. Lohres Bog: „Addresses to Young Men and Young Women“ er snart færdig. Faaes hos Forfatteren, 410 21st Avenue S, Minneapolis, Minn. Pris \$1.00.

(Continued from the preceding page.)

thronged with clanking horsemen, with richly dressed traders followed by covered carts of precious merchandise, with beautiful fair-haired women riding on gilded chair-like saddles, with monks and slaves, with white-bearded law-men and pompous landowners.”

“Bravely and merrily the little ship parted from the land and set forth upon the journey. Every man sat in his place upon the rowing-benches; every back bent stoutly to the oar. Dripping crystals and flashing in the sun, the polished blades rose and fell, as the “See-Deer” bounded forward. To those upon her decks, the mass of scarlet cloacks upon the pier merged into a patch of flame, and then became a fiery dot. The sunny plain of the city and the green slope of the camp dwindled and faded; towering cliffs closeu about and hid them from the rower's view.

Leaving the broad elbow of the fiord, they soon entered the narrow arm that ran into the sea, like a silver lane between giant walls. Passing out with the tide, they reached the ocean. The salt wind smote their faces; the snowy sail drew in a long glad breath and swelled out with a throb of exultation, and the world of waters closed around their little craft.”

### Book of Family Prayer.

Bible Lessons with meditations for each day, arranged after the church year. By N. J. Laache. Translated from the Norwegian by Peer O. Stromme. Published by the Lutheran Pub. House, Decorah, Iowa. Price, \$1.65.

For many years Laache's "Husandagtsbog" has been one of the most popular religious books in Norway. For private devotion, or reading aloud in the family, it easily takes first place in devotional literature in the Norwegian language. Bishop Laache combined great learning with deep piety. His words had great weight in the priesthood and among the laity. And so it came to pass that his books are recommended by the religious leaders and highly appreciated by the common people. This Prayer-book is also well known and loved by the Norwegians in this country, and the fact that it is one of the very first books of a devotional nature, that have been turned into English, indicates the high esteem in which it is held here, too. There is a constantly growing class of young people, and some not so very young either, in the Norwegian Lutheran churches, that do all their thinking and most of their speaking in the English language. It is of the utmost importance that this large class (a class that will soon be the majority in the church) should be furnished with the best kind of Lutheran literature. We greet with joy the translation of this devotional book. The younger generation needs it, and we can do our readers no greater service, than by calling their attention to this book. Thousands of Lutherans in the old country and in this country have been richly blessed by reading daily this volume, and we are sure, it will be of equal blessing in the American language.

The translation has been done by Peer O. Stromme, an author whose style in both Norwegian and English is unusually clear and pleasing.

### Norway.

Official publication for the Paris exposition, 1900. This volume, containing about 650 pages, was issued according to a decision by the Norwegian Storting in 1899. The work is edited by Sten Konow, Ph. D. of the University of Kristiania, and Karl Fischer, of the University Library. It is the most comprehensive and authoritative book of its kind ever published in the English language. There are in all 39 concise and yet thorough articles, dealing with everything that a person can possibly care to learn about Norway. Each article is written by a specialist. A great number of illustrations and pictures enhance the value of the work. The best way in which we can give the readers a somewhat adequate idea of what the book contains, is to give, in full, the titles of the 39 articles. After reading these titles, a person knows whether it is a book he needs and wants to get or not:

Geographical Situation; Topography; Geology; Climate; Plant Life; Animal Life; Anthropology; Population; Prehistoric Records; History; International Position; Political Constitution and Administration; Municipal Organization; Judicial Organization; Social Conditions; Sanitary Conditions; Finances; Banking; Insurance; Ecclesiastical Organization; Education; The Army; The Navy; Agriculture; Forestry; Fisheries; Hunting; Mining; Industry; Commerce and Shipping; Means of Communication; Post, Telegraph and Telephone; Language; Literature; Press; Painting; Industrial Arts and Sculpture; Architecture; Music; Appendix: The Constitution of Norway and The Act of the Union. For sale by "The Free Church Book Concern," Riverside Ave., Minneapolis, Minn. Price, \$2.75.



# Fast Eiendom.

En liden eller stor Sum anbragt i Canada-Land er bedre end Guldminder og Olje-Brønde i Kansas.

Eller vil du ha Homestead i Canada, saa er der intet, som er til Hindrer for dette.

Vil du ha nærmere Underretning om Landet, saa skriv til

**CANADA LAND & COLONIZATION CO.,**

424 Endicott Bldg., St. Paul, Minn.

Eller

**B. B. HAUGAN,**  
FERGUS FALLS, MINNESOTA.

## Forhaabninger

Er en Bog paa 250 Sider, indeholder 8 udvalgte Fortællinger, alle interessante, spændende og med dybe Tanker. De er virkelige Perler og vil læses med særdeles Interesse, især af Ungdommen.

### Indhold:

Fra Fæstkontoret, af Cornelia Levitzow; — De to Søskende, af Anna Bøe; — Tizean Decellio; — Den unge Moders Stoltelyst; — Modertrofast, af Ernst Evers; — Geitraet og Ephemaler, af Ernst Evers; — Paaste, af Ernst Evers; — Prestens Hanna.

Bogen koster i Omslag 35 Cents.  
Indbunden i Cloth 45 Cents.

**Ungdommens Ven,**

283 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

## Sangbogen,

Femte Udgave; med Musik; 272 Sider. Firkædet udgave for blandet Kor. 375 aandelige Sange og stor, Menigheder, Søndagskoler, Ungdoms- Missions- og Kvindeforeninger og Hjemmet. 3 4 Pragt-Udgaver.

3 smukt Shirtingsbind.....\$1.25  
Text-Udgaven i Shirtingsbind.....25c  
Text-Udgaven med Landstads Salmebog,  
Stindbind eller Chagrin..90c og \$1.25  
3 Partier stor Rabat til Sangkor etc.

**Sangbogens Expedition,**

3227 Nicollet Avenue, Minneapolis, Minn.  
Skriv til Geo. J. Reimstad.

*Dodge*

Photographer. Ground Floor  
Studio.  
1819 Riverside Ave.  
Minneapolis, Minn.

## NEW BOOKS.

**THE THRALL OF LEIF THE LUCKY.**

By Otilie Liljencrantz. Price \$1.50.

**BOOK OF FAMILY PRAYER.**

Bible Lessons with meditations for each day, arranged after the church year. By N. J. Laache. Translated from the Norwegian by Peer O. Strømme. Price \$1.65.

**NORSE STORIES.**

Retold from the Eddas by Hamilton Wright Mabie, containing the following chapters: The Making of the World; Gods and Men; Odin's Search for Wisdom; How Odin Brought the Mead to Asgard; The Wooing of Gerd; The Making of the Hammer; Odin in Geirrod's Palace; The Apples of Idun; How Thor found his Hammer; How Thor fought the Giant Hrungner; The Binding of the Wolf; Thor's wonderful Journey; The Death of Balder; How Loke was Punished; The Twilight of the Gods; The New Earth. Price \$1.25.

**NORWAY.**

The official publication for the Paris Exposition in 1900. The most comprehensive and reliable book about Norway in the English language. Price \$2.75.

**Ungdommens Ven Pub. Co**

267-269 Cedar Avenue,  
Minneapolis, Minnesota.



**En god Ven** er værd en Fødselsdags-Præsent. En fin Haartjæde, lavet af dit eget Haar, vil blive en Gave, som modtages med største Velbehag. Send et 2-Cent Frimærke for Prøver og Priser af 10 Slags Haartjæder, 6 Brystmaalere, 1 Ring og to Blomster. Send efter Prøver straks, saa De kan indsende Deres Ordre tidt.  
Mrs. G. E. Anderson,  
1415 7th Str. S., Minneapolis, Minn.



**H. O. JUVE,**

Den eneste norske Marmorhugger i Minneapolis, som eier eget Værksted.

Handler med amerikansk og italiensk Marmor og Granit Monumenter, Gravstene, Tablets, Posts, Etc., Etc.

Vi har ogsaa paa Lager den bekendte RØD WISCONSIN GRANIT, den fineste og mest solide Granit som findes.

Ordres fra Landet ekspederes prompt med største Nøiagtighed. Skriv efter Priser.

714 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

**IVER C. J. WIIG, M. D.**

Scandinavisk Læge.

Hours: 10 to 12 A. M. 2 to 4 P. M. Evenings. Sundays: 2:30 to 3:30.

Office, Corner Bloomington and Franklin Aves. Phones, N. W. 151 S. T. C. 1162.

Residence, 824 16th Avenue South.

Phone, Twin City 1489.

**Julius Holm,**

Portræt og Landstabsmaler.

Alterbilleder en Specialitet.

Studio: 1339 Franklin Ave., Minneapolis.  
1922m hf02

# Arbeidet

og

## Pengene,

deres Brug og deres Misbrug.

To foredrag

af

Pastor Peder Dreyer.

Pris: 15 Cents.

**Ungdommens Ven,**

283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Dwight L. Moody,  
The Man and His Mission.  
In Three Parts.

Part I. A biographical sketch by George T. B. Davis. Part II. Character Studies of the great evangelist by many of the leading American ministers. Part III. Moody's Dramatic Version of nine Famous Bible Stories. This book contains 412 pages. Those desiring a reliable record of this remarkable man and also the estimate in which he was held by noted men will find this to be the book they want. Price \$1.50. Reduced to 75c.

## BIG BOOKS FOR SMALL PRICE.

By paying one year in advance for "Ungdommens Ven" any one of the following books can be had at a greatly reduced price. This offer is open to all that pay what they owe on the paper and one dollar in advance.

### Life of William McKinley.

After relating in detail the events of the late president's life, the rest of the book gives a very interesting description of the president's assassination, death and funeral. Profusely illustrated with full-page photographs. Contains 448 pages. Beautifully bound. Price \$1.50. Reduced to 75c.

### Ungdommens Ven,

283 Cedar Avenue, - Minneapolis, Minn.

New Popular  
Speaker and Writer.

Illustrated.

Being a choice Treasury of new and popular recitations, readings and dialogues, comprising the best selections from the most celebrated authors, including description dramatic, pathetic, humorous recitals and reading for schools, public entertainments, anniversaries, Sunday-schools, young peoples meetings, temperance meetings, etc., etc.

Almost three hundred different pieces. Price \$2.

Reduced to \$1.00.

...Store...

## EXKURSIONER

—med—

## WHITE STAR LINE

Alle, so agter at reise hjem, bør, inden de bestemmer sig for Reisen, tilskrive os og faa sig tilsendt Ekursions-Program med fuldstændig Oplysning angaaende Reisen og Rejsefølge. Bore Ekursioner med **Verdens største Skibe, "Celtic"** og **"Oceanic"** saavel som med Vinien's andre store og prægtige Skibe er som sædvanligt meget velordnede, og det er uden Tvil af største Interesse for hjemreisende at erholde nøjagtig Underretning.

### MIDSOMMER-EXKURSIONER.

**Majestic** 9,985 Tons, 582 Fod langt **4 Juni**  
afgaar fra New York  
**CELTIC** fra N.Y. den 3die Juni, 8 Om.  
fra New York den 6te Juni.

Det 3die aarlige Viking-Toq reiser iaar fra Minneapolis den 3die Juni og fra New York den 6te Juni med **Verdens største Skib, "Celtic"**.

Med dette Skib er der god Plads for alle, som ønsker godt Følge. Et stort Antal allerede indskrevne. Send strax efter Program.

**BRECKE & EKMAN,**  
Gen. N. W. Agents.

121 S. 3rd St., Minneapolis, Minn.

**Frit.** En illustreret Katalog af Alterbilleder sendes frit til alle, som tænker paa at forskaffe sig et Alterbillede for sin Kirke. Specielle Indrømmelser til Ungdomsforeninger, som ønsker at forære sin Kirke et værdt Billede. Skriv til Kunstneren, Aug. Klagstad, Marinette, Wis.

## Fisk til Salgs.

Send \$3.10 til Undertegnede, og der vil blive Dem tilsendt en 50 Punds Kage med nysaltet Lake Superior Trout; samme Sort i 100 Punds Kagger \$5.65. Jeg har ogsaa Bluefin Whitefisk, ikke stor, men udmærket god, til \$4.90 pr. 100 Punds Kage eller \$2.85 pr. 50 Punds Kage.

S. Morterud,

Sup. St. Duluth, Minn.

## Margery

Fortælling fra

Forfølgelsen mod Lollharderne,

—at—

Emely Sarah Holt.

Denne Bog opruller for os et Billede fra en Tid, da hver den, som elskede og bekendte Sandheden, blev grebet, slæbt i Fængsel, lagt paa Pinebænken, bundet til Pælen og brændt.

Det er et fort Billede, men det har sine Lyse Sider. Og det gjør os godt i vor slappe Tid at læse om det Mod og den Frihed, som lagdes for Dagen af Mænd, Kvinder og endog Børn.

"Margery" koster godt indbunden **35 Cents.**

Ungdommens Ven,

283 Cedar Avenue, Minneapolis.

## Vort Livs Opgave.

Af Dr. S. W. Farrar.

Det er en fortrinlig liden Bog. Den er i Sandhed et Produkt af en stor Aand og et klart Syn.

Den er inddelt i følgende 18 Kapitler: Jeg er; Grundsandheder; Banen; Jeg bør; Frihedens Lov; Enhver kjender sin Pligt; Pligtfølelsens Magt; Jeg kan; Den svækkede Vilje; Jeg vil; Viljens Magt; Den samlede Sum; Seier og Nederlag; Eksempler paa Seier og Nederlag; Haab og Mod; Modløshedens sørgelige Følger; Flertallets Lod; Kraft i det Gode.

**Pris 25 Cents.**

Ungdommens Ven,

283 Cedar Avenue,  
Minneapolis, - - Minn.

Naar De skriver til de Averterende, da glem ikke at nævne, at De faa Avertissementet i "Ungdommens Ven".